

Odpovědi na nerozluštěné otázky života

© 2010 by Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart
1. vydání česky 2010
Všechna práva vyhrazena

*Odpovědi
na nerozluštěné
otázky života*

Snad každého člověka se během života hluboce dotknou otázky, na které nenachází jasnou odpověď. Spisek, který předkládáme, se právě některými z nich zabývá. Odpovědi na ně jsou čerpány z vybraných přednášek knihy »Ve světle Pravdy, Poselství Grálu« od Abd-ru-shina, která je blíže představena na konci této brožury.

Čtenář může pomocí tohoto obsáhlého díla nahlédnout do souvislostí ve stvoření. Jeho výklady jej mohou povzbudit také k tomu, aby se důkladněji zabýval odpověďmi na další klíčové otázky života. Poselství Grálu nabízí vážně hledajícímu čtenáři tyto odpovědi v takové šíři, že si nakonec v sobě vytvoří jasný obraz světa bez mezer.

Obsah

Proč to všechno Bůh dopouští? Co je onen svět?.....	7
Co je smrt? Opravdu všechno končí?.....	17
Co je Pravda?	23
Kdo jsme? Odkud přicházíme? Kam kráčíme?	25
Co je smyslem života?	41
Může mě tížit odpovědnost v životě?	47
Co je osud? Jedná Bůh libovolně?	53

—

Co je Poselství Grálu?.....	61
Kdo je Abd-ru-shin, autor Poselství Grálu?	63
Co je to Grál?.....	65
Úvodní slovo k Poselství Grálu	69

Dodatek: Obsah knihy »Ve světle Pravdy,
Poselství Grálu«, kontakty

*Proč to všechno Bůh dopouští?
Co je onen svět?*

Přednáška »Probudte se!«, Poselství Grálu, díl I.

Probudte se, lidé, z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, které nesete, které tíží miliony lidí nevýslovně tvrdým tlakem. Odhodte je! Což stojí za to, abyste je nesli? Ani na jedinou vteřinu!

Co skrývá? Prázdné plevy, jež se rychle rozptýlí při závanu Pravdy. Vyplýtvali jste čas a sílu pro nic. Rozlomte proto okovy, které vás poutají, a konečně se osvobodte!

Člověk, který je vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: spolu s naučeným přebíráte cizí formy, které vymysleli jiní, dobrovolně se připojujete k cizímu přesvědčení a přivlastňujete si něco, co jiní prožili v sobě a *pro sebe*.

Přemýšlejte: Jedno a totéž se nehodí pro všechny. Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každý jednotlivec má jít svou vlastní cestou ke zdokonalení. Jeho výzbrojí jsou schopnosti, které má v sobě. Podle těch se má řídit, na nich má stavět. Nečiní-li to, zůstává sám sobě cizincem, bude stát vždy *vedle* naučeného a ono v něm nikdy neožije. Nemůže z něj mít užitek. Živoří bez možnosti pokroku.

Vy, kdo vážně usilujete o Světlo a Pravdu, dávejte pozor:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožít v sobě, musí ji *sám* objevit, chce-li po ní bezpečně putovat. Jen to, co v sobě prožije, co pocítí ve všech obměnách, to plně pochopí!

Utrpení i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily, aby vyburcovaly k duchovnímu probuzení. Na několik vteřin bývá pak člověk oproštěn od veškeré nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti vycítí spojení s Duchem, jenž proudí vším, co žije.

A *všechno* je přece živé, nic není mrtvé! Blaze tomu, kdo se takových okamžiků spojení chopí, uchová si je a ponese se na nich vzhůru. Nesmí se přitom držet strnulých forem, nýbrž každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Nestarejte se o posměváčky, jimž je dosud vzdálen duchovní život. Jako opilí, jako nemocní stojí před velkým dílem stvoření, jež nám tolik poskytuje. Jako slepci, tápavě se ploužící pozemským bytím, kteří nevidí všechnu tu nádheru kolem sebe.

Jsou zmateni, oni spí. Neboť jak může člověk například ještě tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže svým zrakem nic pozorovat, není život? Že tělesnou smrtí přestává existovat i on sám? Jen proto, že se dosud nemohl ve své slepotě přesvědčit svým zrakem o opaku? Což neví podle mnohých věcí již teď, jak úzce jsou omezeny schopnosti oka? Což neví, že tyto schopnosti souvisí se schopnostmi jeho mozku, vázaného na prostor a čas? Že proto *nemůže* poznat svým okem nic z toho, co je povzneseno *nad* prostor

a čas? Což žádného z těchto posměváčků ještě nenapadlo toto jasné logické rozumové zdůvodnění? Duchovní život, nazvěme jej také životem na onom světě, je však něčím, co je plně nad pozemským rozdělením prostoru a času, co tedy vyžaduje ke svému poznávání prostředky stejného druhu.

Avšak naše oko nevidí ani to, co se dá zařadit do prostoru a času. Pomyslete na kapku vody, jejíž naprostou čistotu dosvědčí každé oko a která, pozorována pod mikroskopem, v sobě skrývá miliony živých bytostí, jež se v ní nemilosrdně potírají a ničí. Což nejsou mnohdy ve vodě, ve vzduchu bacily, které mají sílu zničit lidské tělo, a přece nejsou oku patrné? Stanou se však viditelnými pomocí zvětšovacíh přístrojů.

Kdo se pak ještě odváží tvrdit, že nevidíte nic nového, dosud ještě neznámého, jakmile schopnosti těchto přístrojů dále zvýšíte? Zvyšte je tisíckrát, milionkrát, zření nedozná konce, protože se budou před vámi neustále otevírat nové světy, které jste předtím nemohli vidět ani tušit, které však přesto existovaly.

Stejně závěry vyvodí i logické myšlení ze všeho, co dokázaly až dosud nashromáždit vědy. Existuje výhled na trvalý další vývoj, ale nikdy na jeho ukončení.

Co je tedy onen svět? Mnohé mate toto *slovo*. Onen svět je, jednoduše řečeno, všechno to, co nelze poznat pozemskými prostředky. A pozemskými prostředky jsou oči, mozek a ostatní tělesné orgány, jakož i přístroje, které zostřují, zpřesňují jejich schopnosti a rozšiřují hranice jejich činnosti.

Mohlo by se tedy říci: Onen svět je všechno, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. *Ale není oddělení tohoto od onoho světa!* Ani žádné propasti mezi nimi! Všechno tvoří jednotu, stejně jako celé stvoření. *Jedna* síla proudí tímto i oním světem, všechno žije a působí z tohoto jediného proudu života a je tak vzájemně nerozlučně spojeno. Z toho je zřejmé následující:

Onemocní-li jedna část tohoto celku, musí se účinek pocítit i v části druhé, podobně jako v těle. Nemocné látky z této druhé části proudí pak následkem přitažlivosti stejnorodého k části nemocné a zesilují tak chorobu ještě více. Jakmile se však stane taková nemoc nevyлéčitelnou, vyvstane nutnost násilného odstranění nemocného orgánu, nemá-li trvale trpět celek.

Změňte proto své stanovisko. Neexistuje žádný tento a onen svět, nýbrž jen jedno jednotné bytí! Pojem jejich odluky si vymyslel člověk sám, protože nevidí všechno a považuje se za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. A přece je okruh jeho působnosti větší. Omylem o rozdělení obou světů se však člověk jen násilně omezuje, překáží svému pokroku a dává prostor bezuzdné fantazii, vyvolávající nestvůrné představy.

Může pak překvapit, mají-li mnozí lidé pro onen svět jen nevěřící úsměv a jiní zase chorobné zbožňování, které se stává otročským nebo vyústí ve fanatismus? Kdo se může potom ještě divit bázlívé ustrašenosti, ba úzkosti a strachu, jež u mnohých lidí vyrůstá?

Pryč s tím vším! Nač ta muka? Rozbijte tuto závoru, kterou se snažil postavit lidský omyl, závoru, které ve skutečnosti nikdy nebylo! Dosavadní chybné stanovisko vám také dává nesprávný základ, na němž se pak marně snažíte vystavět pravou víru, tedy niterné přesvědčení. Tato námaha nemá konce. Narazíte na místa, na úskalí, která vás musí zvíkat, uvést v pochybnosti nebo přinutit, abyste celou stavbu sami opět rozbořili a pak se snad malomyslně či rozhněvaně všeho vzdali.

Škodu máte přitom jen vy sami, poněvadž nemůžete postupovat kupředu, nýbrž zůstáváte stát nebo jdete nazpět. Cesta, kterou přece jen budete muset jednou projít, se vám tím pouze prodlužuje.

Jestliže jste konečně pojali stvoření jako celek, jímž ve skutečnosti je, neoddělujete-li od sebe tento a onen svět, pak máte před

sebou přímou cestu, vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup bude pro vás radostí, dá vám uspokojení. Potom také budete moci mnohem lépe vycítovat a chápat zpětné působení, pulsující jednotným celkem jako životní teplo. Všechno působení přece pohání a udržuje jedna síla. Zasvitne vám tak světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnoha lidí je příčinou posměchu jen pohodlnost a lenost, protože by vyžadovalo námahu odstranit všechno dosud naučené a vymyšlené a budovat něco nového. U jiných to opět zasahuje do navyklého způsobu života a je jim to proto nepohodlné.

Nechte takové lidi a nehádejte se s nimi, avšak nabízejte, ochotni pomáhat, své vědění těm, kdo se nespokojují s pomíjivými požitky a hledají v pozemském bytí *vic*, než jen naplňování břicha jako zvířata. Takovým dávejte poznání, jehož se dostává vám, pak nezakopete svou hřivnu. Vždyť i vaše vědění se ve zpětném působení dáváním obohatí a upevní.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen dáváním se může přijímat, jedná-li se o hodnoty trvalé ceny! Tento zákon zasahuje tak hluboko, že proniká celým stvořením jako svatý odkaz vašeho Stvořitele. Nesobecky dávat, pomáhat, kde je třeba, mít porozumění pro zármutek či utrpení bližního i pro jeho slabosti znamená přijímat, neboť to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu!

A chcete-li to opravdově, přinese vám to ihned pomoc, posilu! Jediné poctivě a hluboce procítěné přání k dobrému a jako plameným mečem se z druhé, pro vás dosud neviditelné strany rozpoltí stěna, kterou si až dosud vaše myšlenky vytvářely jako překážku. Neboť pak jste zajedno s oním světem, jehož jste se obávali, ježž jste popírali či jste po něm toužili, jste s ním spojeni úzce a nerozlučně.

Pokuste se o to. Vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte. Vracejí se zpět obtíženy tím, co jste myslili, nechť je to dobré či zlé.

Taková je skutečnost. Pamatujte na to, že vaše myšlenky se duchovně zformují a stanou se z nich útvary, jež často přetrvávají pozemský život vašeho těla; pak se vám mnohé ujasní.

Proto také zcela správně stojí psáno: »neboť jejich skutky je následují!« Myšlenkové výtvary jsou skutky, které na vás jednou budou čekat! Vytvářejí kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana ani zásah, protože všechno určujete vy sami. První krok ke všemu musí proto vycházet od vás. Není těžký, spočívá jen ve chtění, které se projevuje myšlenkami. Tak sami v sobě nesete nebe stejně jako peklo.

Rozhodovat se můžete, ale následkům svého myšlení, svého chtění jste pak bez výjimky podrobeni. Sami si tyto následky vytváříte, a proto k vám volám:

»Udržujte krb svých myšlenek čistý, tak založíte mír a budete šťastni!«

Nezapomínejte, že každá myšlenka, kterou jste vytvořili a vyslali, přitahuje na své cestě vše stejnorodé nebo na něm ulpí. Tím se stává stále silnější a silnější, až posléze najde i cíl, mozek člověka, který se snad jen na vteřinu zapomene a tím umožní takovým vznášejícím se myšlenkovým formám proniknout a zapůsobit.

Pomyslete jen na to, jaká odpovědnost pak na vás padá, když se z takové myšlenky stane čin prostřednictvím někoho, na koho mohla zapůsobit! Tato odpovědnost se projevuje již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi stále spojena jakoby neroztržitelným vláknem. Vrací se zpět se silou, kterou cestou získala, a vás samotné opět obtíží nebo oblaží, podle druhu, jaký jste vytvořili.

Tak stojíte uprostřed myšlenkového světa a dáváte druhem svého myšlení též prostor myšlenkovým formám, které se vašemu myšlení podobají. Neplýtvajte proto silou myšlení, nýbrž soustřeďte ji k obraně a k *jasnému* myšlení, které se zformuje jako kopí a na

všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek *posvátné kopí*, které bojuje za dobro, hojí rány a podporuje celé stvoření!

Zaměřte proto své myšlení k činorodému jednání a k postupu vpřed! Budete muset možná otrást mnohým pilířem, podpírajícím tradiční názory. Bývá to často některý z pojmů, který, špatně chápán, nedovolí najít správnou cestu. Musíte zpět k místu, odkud pojem vyšel. Záblesk světla zboří pak celou stavbu, pracně budovanou po desetiletí, a po krátkém či delším omámení se jde znovu do díla! *Musí se jít*, poněvadž ve vesmíru neexistuje zastavení. Vezměme například pojem času:

Čas míjí! Časy se mění! Tak to slyšíme říkat a přitom se nám bezděčně v duchu vynoří obraz: *Vidíme kolem sebe míjet časy v neustálé změně!*

Tato představa se stává zvykem, a proto se také pro mnohé stane pevným základem, na němž stavějí dále a podle něhož řídí všechno své zkoumání a uvažování. Netrvá však dlouho a narazí na překážky a rozpory. Při nejlepší vůli se jim vše neshoduje. Ztrácejí cestu a zanechávají mezery, které žádným hloubáním nelze vyplnit.

Mnohý člověk se pak domnívá, že na místech, kde nenachází oporu logické myšlení, musí jako náhradu použít *víru*. To však je nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které nemůže pochopit! Musí se snažit, aby jim porozuměl, jinak otevírá dokořán bránu omylům a omyly vždy znehodnocují pravdu.

Víra bez pochopení je pouze myšlenková lenost! Ta nevede ducha vzhůru, nýbrž ho tlačí dolů. Proto vzhůru pohled, máme zkoumat, pátrat. Touha po poznání v nás není nadarmo.

Čas! Plyne skutečně? Proč člověk narazí na překážky, chce-li domyslet věc do konce? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je *nesprávná, neboť čas stojí!* My mu však spěcháme vstříc! My se ženeme do času, který je věčný, a pátráme v něm po Pravdě.

Čas stojí. Zůstává týž, dnes, včera i za tisíc let! Jen formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Nic se v něm neztratilo, všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný.

I ty, ó člověče, jsi stále týž, nechť se jevíš mladým nebo starým. Zůstáváš tím, kým jsi! Což jsi to sám již nepocítil? Nepozoruješ zřetelný rozdíl mezi zevní podobou a svým »já«? Mezi tělem, které je podrobena změnám, a tebou, duchem, který je věčný?

Hledáte Pravdu. Co je Pravda? To, co dnes ještě pokládáte za Pravdu, poznáte již zítra jako omyly, abyste později v těchto omylech znovu objevili zrnka Pravdy! Vždyť i zjevení shůry mění své formy. Tak to jde s vámi dál v ustavičném hledání, ale v těchto změnách dozríváte!

Pravda však zůstává stále stejná, nemění se; vždyť je věčná! A poněvadž je věčná, nelze ji nikdy čistě a skutečně pochopit pozemskými smysly, které znají jen změny forem.

Staňte se proto duchovními! Oprostěte se ode všech pozemských myšlenek a *máte* Pravdu, budete v Pravdě, trvale ozařováni jejím čistým světlem, abyste se v ní koupali, neboť vás zcela obklopí. Plujete v ní, jakmile se stanete duchovními.

Potom se už nebudete muset pracně učit vědám, nemusíte se bát omylů, neboť na každou otázku budete mít odpověď již v Pravdě samé, ba víc, nebudete mít ani otázek, protože budete vědět a chápat vše, aniž byste o tom museli přemýšlet, poněvadž váš duch bude *žít* v čistém Světle, v Pravdě!

Proto se duchovně osvobodte! Rozlomte všechna pouta, která vás zdržují! Vyskytnou-li se přitom překážky, jásejte jim vstříc, neboť pro vás znamenají cestu ke svobodě a síle! Považujte je za dar, ze kterého vám vzejde prospěch, a hravě je překonáte.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a vyvíjeli, čímž rozmnožíte svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky

viny, kterou odpykáte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vás posunou kupředu. Proto chutě přes ně, jsou k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo o zkouškách. *Pokrokem* je každý zápas a každé utrpení. Lidem se jimi dává příležitost odstranit stíny dřívějších pochybení. Vždyť z nich nemůže být nikomu prominut ani halét, protože i ony jsou částí nezměnitelného koloběhu věčných zákonů ve vesmíru, zákonů, v nichž se projevuje tvůrčí vůle Otcova, která nám tak odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů, a svět by se musel rozpadnout v trosky, tak jasně a tak moudře je vše zařízeno.

Má-li však někdo z dřívějška toho mnoho k vyrovnání, nemusí proto zmalomyslnět? Nezmocní se ho strach z odpykání vin?

Může s tím započít směle a radostně, může být bez obav, jakmile *poctivě chce!* Vždyť *vyrovnání* může být uskutečněno protiproudem síly dobrého chtění, která stejně jako jiné myšlenkové formy v duchovním oživne a stane se silnou zbraní, schopnou odstranit každé břímě temnoty, každou tíhu, a přivést nakonec vlastní »já« ke Světlu!

Síla chtění! Moc, o níž mnozí nemají ani tušení, která k sobě přitahuje stejné síly jako nikdy neselhávající magnet, a narůstá jako lavina. Ve spojení se silami duchovně spřízněnými pak působí zpět, dospěje znovu k východisku, zasáhne tedy počátek nebo lépe řečeno původce a pozvedne ho vysoko ke Světlu, nebo ho zatlačí hlouběji do bahna a špíny! Vždy podle druhu jeho původního chtění.

Kdo zná toto stálé, spolehlivé se dostavující zpětné působení, spočívající v celém stvoření, vyvolávané a rozvíjející se s neochvějnou jistotou, ten je umí využít, musí je milovat, musí se jej i obávat! Takovému člověku znenáhla ožívá neviditelný svět kolem něj, neboť cítí jeho působení s jasností, rozptylující každou pochybnost.

Musí vycitovat silné vlny nepřetržité činnosti, působící na něj z velkého vesmíru, jakmile o ně alespoň trochu dbá, a posléze pocítí, že je ohniskem silných proudů jako čočka, která zachycuje sluneční paprsky, soustřeďuje je do jednoho bodu a tam vytváří sílu, která působí zápalně. Sílu, která spaluje a ničí, avšak může také léčit a blahodárně oživovat, sílu, která dokáže i roznitit planoucí oheň!

A takovými čočkami jste i vy, neboť jste schopni svým chtěním vysílat tyto vás zasahující neviditelné proudy sil soustředěné v jedinou moc, k dobrým nebo ke zlým účelům, a přivodit tak lidstvu požehnání nebo také zkázu. Můžete a máte tak zapalovat planoucí oheň v duších, plamen nadšení pro dobro, pro ušlechtilost, pro zdokonalování!

K tomu je zapotřebí jen síly chtění, činící člověka v jistém smyslu pánem stvoření, určovatelem svého vlastního osudu. Jeho vlastní chtění mu přivodí zničení nebo spásu! Samo se mu postará s neúprosnou jistotou o odměnu nebo o trest.

Neobávejte se však, že toto vědění odvádí od Stvořitele a oslabuje vaši dosavadní víru. Naopak! Znalost těchto věčných zákonů, možnost je využít ukazuje vám celé dílo stvoření ještě mnohem vznešenější a nutí hlouběji zkoumajícího člověka, aby před touto velikostí pln zbožnosti poklekl.

Nikdy už pak nebude chtít zlo. S radostí se chopí nejlepší opory, která tu pro něho jest: lásky! Lásky k celému podivuhodnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i jeho přivedla k nádheře tohoto prožitku, tohoto vědomí síly.

Co je smrt? Opravdu všechno končí?

Přednáška »Vzestup«, Poselství Grálu, díl I.

Nezaplétejte se do sítě, vy, kdo usilujete o poznání, ale prohlédněte!

Podle věčného zákona vás zatěžuje nezměnitelná nutnost odpykání, a tu nikdy nemůžete přesunout na jiné. Břímě, které na sebe uvalujete svými myšlenkami, slovy nebo skutky, z vás nemůže sejmout nikdo jiný, než vy sami. Uvažte, že jinak by byla Božská spravedlnost jen prázdným zvukem a s ní by se rozpadlo v trosky také všechno ostatní.

Proto se osvobodte! Neváhejte ani hodinu a stanovte této nutnosti odpykávání konečnou lhůtu! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, jemuž se dostává větší síly hluboce procítěnou modlitbou, *přináší spásu!*

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy nastat konec odpykávání. Nízké ve vás si bude samo dodávat stále novou

potravu ke svému dalšímu trvání, což bude vyžadovat opět nové odpykání a tak stále dál, takže se vám tento opakující se děj bude jevit jako *jediná* nepravost nebo utrpení. Je to však celý řetěz bez konce, který se navazuje stále znovu, ještě dříve než se předešlé články mohly uvolnit.

Nedojdete pak nikdy vysvobození, protože stále trvá nutnost odpykávání. Je to jako řetěz, jímž jste přikováni k zemi. Přitom je tu veliké nebezpečí, že to půjde ještě hlouběji. Vzchopte se proto konečně k dobrému chtění, vy, kdo jste dosud na tomto světě, nebo podle vašich pojmů již na onom světě! Při stálém dobrém chtění *musí* nastat konec všemu odpykávání, protože ten, kdo chce dobro a podle toho také jedná, neposkytuje již novou potravu pro opakovanou nutnost odpykávání. A tak potom přijde osvobození, oproštění, které jediné dovoluje vzestup ke Světlu. *Dbejte této výstrahy! Není pro vás jiné cesty! Pro nikoho!*

Tím však nabývá každý jistoty, že nemůže být nikdy pozdě. Zajisté je tomu tak tehdy, když se jedná o jednotlivý čin, ten je nutno odpykat, odčinit. Ale v okamžiku, kdy své úsilí se vši vážností zaměříte k dobrému, stavíte mezník na konec svého odpykávání. Buďte si jisti, že tento konec pak jednou přijít *musí*, a s ním započne váš vzestup. Pak budete moci radostně přikročit k odčinění všeho minulého. Co vás ještě potom potká, děje se pro vaše blaho a přibližuje vás k hodině spásy, k hodině osvobození.

Chápete nyní cenu mé rady, abyste s veškerou silou začali s dobrým chtěním a čistým myšlením? Abyste od nich nikdy neupouštěli, ale přilnuli k nim s veškerou touhou, s veškerou energií? Vysoko vás to povznese! Změní vás i vaše okolí!

Uvažte, že každý běh pozemského života je jen krátkou školou, že odložením těla pro vás samé nenastává konec. Budete stále žít, nebo stále umírat! Stále požívat blaha, nebo stále trpět!

Kdo se domnívá, že pozemským pohřbem je pro něj všechno odbyto, vše vyrovnáno, nechť se obrátí a jde svou cestou. Tím chce přece oklamat jen sám sebe. Zděšeně pak bude stát před pravdou a svou cestu utrpení... bude *muset* nastoupit! Jeho skutečné já, zbavené ochrany těla, jehož hutnost je obklopovala jako zeď, bude pak přitahováno stejnorodým, které je obklopí a pevně sevře.

Vzchopení se k opravdovému dobrému chtění, které by ho mohlo osvobodit a povznést, pro něj bude těžší, ba po dlouhou dobu nemožné, neboť bude podléhat jen vlivu stejnorodého okolí, které v sobě nechová žádnou světlou myšlenku, jež by ho mohla probudit a posílit. Musí dvojnásob trpět tím, co si vytvořil.

Proto je mu pak vzestup mnohem těžší, než ve fyzickém těle na zemi, kde putuje dobro vedle zla. To umožňuje jen ochrana pozemského těla, protože... tento pozemský život je školou, v níž se každému lidskému »já« dáva možnost dalšího vývoje podle jeho svobodné vůle.

Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá zpět na vás, zde nebo tam, vy je musíte požívat. Těto skutečnosti nemůže nikdo uniknout.

Co je vám platné, snažíte-li se před ní strkat jako pštros hlavu do písku? Dívejte se přece skutečností směle do tváře! Tím si vše jen ulehčíte, neboť zde na tomto světě můžete postupovat rychleji kupředu.

Začněte! Ale s plným vědomím, že všechno staré musí být vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí pošetilci, že vám štěstí hned nato spadne okny i dveřmi do klína. Snad musí mnohý z vás uvolnit ještě ohromný řetěz. Ale kdo proto zmalomyslní, škodí jen sám sobě, protože toho nemůže být ušetřen ani zbaven. Váháním si vše jen ztěžuje, možná, že na dlouhou dobu i znemožňuje.

Mělo by mu to být pobídkou, aby nepromeškal již ani hodinu. Vždyť tímto prvním krokem začne teprve žít! Blaze tomu, kdo se takto vzchopí, bude to z něj odpadávat článek za článkem. Může se řídit vpřed mílovými kroky a zdolávat s jásotem a díky i poslední překážky. Vždyť se osvobozuje!

Kameny, jež jeho dosavadní nesprávné působení před něj nastavělo jako zeď, bránící cestě vpřed, nejsou nyní snad odklizeny, nýbrž naopak před něj pečlivě pokládány, aby je poznal a překonal, protože musí vyrovnat všechny chyby. Ale s úžasem a obdivem spatří záhy lásku, která kolem něho vládne, jakmile jen projeví dobrou vůli.

Cesta je mu usnadňována s jemnou šetrností tak, jak to činí matka dítěti při jeho prvních krůčcích. Jsou-li v jeho dosavadním životě věci, kterých se potají obával a které by raději nechal dále spát... zcela neočekávaně se ocitne těsně před nimi! Musí se rozhodnout a jednat. Je k tomu nápadně tlačěn, jako by k nim byl přikován. Odváželi-li se pak učinit první krok s důvěrou ve vítězství dobrého chtění, osudný uzel se uvolní, on jím projde a je ho zproštěn.

Ale sotva je usmířena jedna vina, již k němu nějakým způsobem přistupuje jiná, jako by se rovněž dožadovala usmíření.

Tak pukají po řadě obruče, jež ho tísnily a tlačily dolů. Je mu tak lehký! A tento pocit lehkosti, který jistě mnohý z vás již někdy prožil, není žádný klam, ale účinek skutečnosti. Duch zbavený tlaku se stává lehčím a podle zákona duchovní tíže spěje do výše, do oblasti, do níž teď podle své lehkosti patří.

Tak to musí jít stále vzhůru, vytouženému Světlu vstříc. Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým, dobré však nese ho vzhůru.

I Ježíš vám již ukázal tu prostou cestu, vedoucí bezpečně k cíli. Vždyť hluboká pravda spočívá v prostých slovech: *»Miluj svého bližního jako sebe sama!«*

Tím vám dal klíč ke svobodě, ke vzestupu. Neboť nedotknutelně platí: Co činíte bližnímu, konáte ve skutečnosti pro sebe! Pro vás samé, protože podle věčných zákonů všechno bezpodmínečně padá zpět na vás, dobré nebo zlé, ať již zde nebo tam. Vráti se to. Proto je vám tak ukázána nejprostší cesta, jak máte chápat krok k dobrému chtění.

Svému bližnímu máte dávat svým *chováním*, svou povahou! Nikoli snad nezbytně penězi a majetkem. Tím by byli přece nemajetní vyloučeni z možnosti dávání. A ve způsobu jednání, v »dávání sebe sama« ve styku s bližním, v ohledu a respektování, které mu dobrovolně nabízíte, spočívá ono »milování«, o němž mluvil Ježíš. Je v něm i pomoc, kterou svému bližnímu poskytujete, poněvadž on tak nabývá schopnosti buď ke změně sebe sama, anebo k dalšímu vzestupu do výše, poněvadž tím může zesílit.

Zpětná záření takového jednání vás však nesou ve zpětném působení rychle vzhůru. Jejich přispěním se vám dostává stále nové síly. Šumným letem můžete pak spět ke Světlu...

Ubozí pošetilci, kteří se ještě mohou ptát: »Co tím získám, odložím-li své zvyklosti a změním se?«

Copak se tu uzavírá nějaký obchod? I kdyby získal jen jako člověk sám o sobě v povznesení své osoby, stálo by to za to. Ale je toho nekonečně více! Opakuji: Počátkem dobrého chtění staví každý současně mezník na konec nutnosti svého odpykávání, které musí podstoupit, kterému nemůže uniknout. Nikdo jiný jej nemůže v tomto směru zastoupit.

Svým rozhodnutím stanovuje tedy nutnosti odpykávání dohledný konec. To je hodnota, kterou nemohou vyvážit všechny poklady tohoto světa. Vymaňuje se z otrockých řetězů, které si sám neustále koval. A proto vzhůru z oslabujícího spánku! Nechť nastane konečně probuzení!

Pryč s opojením, které ochromuje a vyvolává domněnku, že vykoupení Spasitelem se stalo průvodním listem a že smíte proto celý pozemský život bezstarostně holdovat svému sebeuspokojování. Že stačí, stanete-li se nakonec věřícími a odejdete z této země s vírou ve Spasitele a jeho dílo! Jste pošetilci, očekáváte-li od Božství dílo tak ubohé a kusé. Vždyť by to znamenalo pěstovat zlo! Myslete na to a osvobodte se!

Co je Pravda?

Hledáte Pravdu. Co je Pravda? To, co dnes ještě pokládáte za Pravdu, uznáte již zítra za omyly, abyste později v těchto omylech znovu objevili zrnka Pravdy! Vždyť i zjevení shůry mění své formy. Tak to jde s vámi dál v ustavičném hledání, ale v těchto změnách dozríváte!

Pravda však zůstává stále stejná, nemění se; vždyť je věčná! A poněvadž je věčná, nelze ji nikdy čistě a skutečně pochopit pozemskými smysly, které znají jen změny forem.

Staňte se proto duchovními! Oprostěte se ode všech pozemských myšlenek a *máte* Pravdu, budete v Pravdě, trvale ozařováni jejím čistým světlem, abyste se v ní koupali, neboť vás zcela obklopí. Plujete v ní, jakmile se stanete duchovními.

—

Pravda je ono věčně stálé, co se ve své formě nikdy nezmění. Co tedy zůstává takové, jaké to bylo již od věčnosti a vždy bude takové, jaké je to nyní. Proto také nikdy nemůže zaznamenat pokrok, neboť to bylo od počátku dokonalé. Pravda je skutečná, je »jsoucí«. Jsoucnost sama je pravý život. Celý vesmír se o tuto Pravdu »opírá«! –

Abd-ru-shin

Kdo jsme? Odkud přicházíme? Kam jdeme?

Přednáška »Bloudění«, Poselství Grálu, díl I.

Hledaje pozvedá mnohý člověk zrak ke Světlu a k Pravdě. Jeho přání je veliké, avšak chybí mu velmi často vážné chtění! Více než polovina všech hledajících není opravdová. Mají své vlastní, pevné názory. Mají-li na nich i jen něco málo měnit, pak mnohem raději odmítnou všechno pro ně nové, i když v tom spočívá pravda.

Tisíce lidí proto musí klesnout, neboť zabředli do mylného přesvědčení a znemožnili si volnost pohybu, kterou potřebují k rozletu vzhůru a k záchraně.

Vždy se vyskytne dost takových, kteří si myslí, že již pochopili veškerou pravdu. Ti po vyslechnutí a přečtení něčeho nového však nemají v úmyslu přísně zkoumat též *sama sebe*.

K takovým ovšem *nemluví*!

Nemluvím ani k církvím a stranám, ani k řádům, sektám a spolkům, nýbrž ve vsí prostotě jen *k člověku* samému. Jsem dalek boření něčeho dosavadního; neboť já stavím, objasňuji dosud nevyřešené otázky, které musí každý nosit v sobě, jakmile jen trochu přemýšlí.

Pro každého posluchače je nezbytná jen jedna základní podmínka: vážné hledání Pravdy. Má zkoumat a v sobě učinit živými *slova*, ale nestarat se o řečníka. Jinak ničeho nezíská. Pro všechny, kdo o to *neusilují*, je všechen obětovaný čas předem ztracen.

Je neuvěřitelné, jak naivně a křečovitě chce velká většina lidí zůstat nevědomou v tom, odkud přicházejí, co jsou, kam jdou!

Zrození a smrt, ty nerozlučné póly celého pozemského bytí nesmějí být pro člověka tajemstvím.

V názorech, jež se snaží objasnit podstatu člověka, spočívají rozpory. To je důsledek chorobného velikášství pozemských lidí, kteří se opovážlivě honosí tím, že jejich podstata je *Božská*.

Pohledte na lidi! Což v nich můžete najít něco Božského? Vždyt toto pošetilé tvrzení je rouhání, protože znamená snižování Božského.

Člověk v sobě nemá ani prášek Božského!

Tento názor je pouze plodem chorobné domýšlivosti, jejíž příčinou je nemožnost pochopení. Kde je člověk, který může poctivě říci, že se mu taková víra stala také přesvědčením? Kdo se vážně zkoumá, musí to popřít. Jasně vycítuje, že je to jen touha, přání mít v sobě Božské, ale nikoliv jistota! Zcela správně se mluví o jiskře od Boha, kterou má člověk v sobě. Ale touto *jiskrou* od Boha je *duch*! A ten není částí Božství.

Výraz jiskra je zcela správné označení. Jiskra se vyvine a vylétne, aniž s sebou vezme nebo v sobě má něco z podstaty původce. Tak i zde. *Jiskra* od Boha není sama Božská.

Kde se objevují takové omyly již v otázkách týkajících se *původu* bytí, tam *musí* selhat i pochopení dalšího vývoje! Stavěl-li jsem na špatných základech, musí jednou celá stavba zakolísat a spadnout.

Původ je přece *oporou* bytí i vývoje každého jedince. Kdo se tedy pokouší, jak je to zvykem, uchopit něco nad svým původem, sahá po něčem, co je pro něj neuchopitelné, a ztrácí tak zcela přirozeně všechnu oporu.

Když například uchopím větev stromu, která je pozemským utvářením stejnorodá s mým pozemským tělem, získávám v této větvi oporu a mohu se po ní vyšvihnout vzhůru.

Sáhnu-li však nad tuto větev, nemohu v jinorodém druhu vzduchu nalézt oporu... a nemohu proto ani vzhůru! To je přece zřejmé.

Právě tak je tomu s *vnitřní* podstatou člověka, která se nazývá duší a její jádro duchem.

Chce-li mít tento duch nutnou a potřebnou oporu ze svého původu, pak se samozřejmě nesmí pokoušet vztahovat ruce do Božského. To je nepřirozené; neboť Božské leží mnohem výše nad ním, je úplně jiné podstaty!

A přesto člověk ve své domýšlivosti hledá spojení s místem, jehož nemůže nikdy dosáhnout, a porušuje tím přirozený tok dění. Jako *zábrana* se vsune jeho pochybené přání mezi něj a sílu přitékající z místa jeho původu. Sám si tak přeruší spojení.

Proto pryč s takovými omyly! Teprve pak dokáže lidský duch rozvinout plně svou sílu, kterou dnes ještě nevšímavě přehlíží, a stane se tím, čím být může a má, totiž *pánem ve stvoření*! Avšak pozor, jenom ve stvoření, nikoliv *nad* ním.

Pouze *Božské* je nad veškerým stvořením. –

Bůh sám, původ všeho bytí a života, je Božský, jak již praví toto slovo. Člověk byl stvořen *Jeho Duchem*!

Duch je *vůle* Boží. Z této *vůle* povstalo *první* stvoření. Držme se přece této prosté skutečnosti, ona dává možnost lepšího pochopení.

Pro přirovnání si lze představit vlastní vůli. Ta je projevem člověka, nikoli však jeho částí, jinak by se musel časem rozplynout ve svých četných projevech vůle. Vůbec nic by z něho nezůstalo.

Nejinak je tomu také u Boha. Jeho vůle stvořila ráj. A jeho vůlí je Duch, který je nazýván »Duchem svatým«. Ráj byl také jen *dílem* tohoto Ducha, nikoliv částí jeho samého. V tom je odstupnění směrem *dolů*. Tvořící Duch svatý, tedy živoucí vůle Boží, se při svém tvoření nerozplynul. Nevložil také do stvoření část ze sebe, nýbrž sám zůstal zcela *mimo* stvoření. To říká již Bible jasně a zřetelně slovy: »*Duch* Boží vznášel se *nad* vodami«, ne tedy Bůh ve vlastní osobě. To je přece rozdíl. Člověk také v sobě nemá nic ze samotného Ducha svatého, nýbrž jenom z *ducha*, který je dílem Ducha svatého, výsledkem jeho činností.

Místo aby se zabýval touto skutečností, chce člověk již zde vši silou vytvořit mezeru. Vzpomeňte si jenom na všeobecně známý názor na *první* stvoření, na ráj. Byl prý určitě na Zemi. Malicherný lidský rozum tak vtáhl do svého prostorem a časem úzce ohraničeného okruhu události, trvající miliony let, a představoval si sebe jako střed a osu všeho světového dění. Důsledkem byla pak ztráta cesty ke skutečnému východisku života.

Místo této jasné cesty, kterou už nemohl přehlédnout, musel ve svých náboženských názorech nalézt náhradu, pokud se sám nechtěl označit za původce veškerého bytí a života a tím *za Boha*. Tuto náhradu mu dosud poskytoval výraz »víra«. A na slovo »víra« stůně od té doby celé lidstvo! Ba ještě víc, toto nepochopené slovo, jež mělo nahradit všechno ztracené, se mu stalo úskalím, které přivodilo úplné ztroskotání!

S vírou se spokojí jen každý *lenoch*. Je to také víra, které se mohou chytit *posměváčci*. A *mylně* chápané slovo »víra« je závorou, uzavírající dnes lidstvu cestu k dalšímu postupu.

Víra nemá být pláštěm, který velkomyslně zakrývá všechnu lenost myšlení, který jako příjemně ochromující spavá nemoc zahálí ducha lidí! Víra se má ve skutečnosti stát *přesvědčením*. Ale přesvědčení vyžaduje živost, nejbystřejší zkoumání!

Kde potom zůstane třeba jen *jediná* mezera, *jediná* nevyřešená záhada, tam nelze dospět k přesvědčení. Člověk nemůže opravdově věřit, pokud v něm zůstane *jediná* nezodpovězená otázka.

Již výraz »slepá víra« poukazuje na něco nezdravého.

Víra musí být *živá*, jak to již Kristus kdysi požadoval, jinak nemá smysl. Živost však znamená čilost v sobě, rozvažování a také zkoumání. Nikoli však bezduché přijímání cizích myšlenek. Slepě věřit je přece zřetelně totéž jako nechápat. Co však člověk nechápe, to mu také nemůže duchovně přinést užitek, neboť nechápe-li něco, nemůže to v něm ožít.

Ale co člověk v sobě plně neprožije, to si také nikdy neosvojí. A jen to, co si osvojí, ho vynese vzhůru.

Konec konců se také nikdo nemůže vydat na cestu a jít po ní, zejí-li v ní velké trhliny. Člověk se musí duchovně zastavit tam, kde neví, jak dál. Tato skutečnost je nezvratná a jistě také snadno pochopitelná. Kdo chce tedy duchovně postupovat kupředu, nechť procitne.

Ve spánku se nemůže nikdo vydat za světlem Pravdy. Ani s páskou nebo rouškou na očích.

Stvořitel chce mít své lidi ve stvoření vidoucí. Ale být vidoucí znamená být vědoucí! A k vědění se nehodí slepá víra. Ve slepé víře je jen lenost, pohodlnost myšlení, nikoliv velikost.

Výsada schopnosti přemýšlet přináší člověku také povinnost *zkoumat!*

Aby se tomu všemu lidé vyhnuli, raději z pohodlnosti prostě snížili vznešeného Stvořitele tak, že mu na důkaz jeho všemohoucnosti připisují činy libovůle.

Kdo je ochoten jen trochu přemýšlet, musí v tom opět vidět velké pochybení. Čin libovůle předpokládá možnost odchylky od existujících přírodních zákonů. Kde se však může dít něco takového, tam chybí dokonalost. Vždyť kde je dokonalost, tam nemohou být změny. Mnoho lidí si tedy mylně představuje všemohoucnost Boží tak, že ji hlouběji myslící člověk může považovat za důkaz nedokonalosti. A v tom spočívá kořen mnohého zla.

Ctěte Boha pro jeho dokonalost! V ní pak najdete klíč k nerozřešeným záhadám veškerého bytí. –

Je mou snahou přivést k tomu vážně hledající. Nechť si kruhy těch, kdo hledají Pravdu, volně oddychnou. Konečně s radostí poznají, že v celém světovém dění není tajemství, není mezer. A pak... uvidí cestu ke vzestupu jasně před sebou. Stačí jen, aby se po ní vydali. –

Mystika nemá nižádného oprávnění v celém stvoření. Není v něm pro ni místa. Jasně a souvisle má přece všechno spočívat před lidským duchem, až k jeho východisku. Pouze to, co je *nad* jeho původem, musí zůstat každému lidskému duchu nejsvětějším tajemstvím. Proto také člověk nikdy nepochopí Božské. Ani při nejlepší vůli a s největším věděním. V této nemožnosti pochopení Božského však spočívá pro člověka to *nejpřirozenější* dění, jaké si lze představit. Neboť jak známo, nic nemůže přesáhnout svůj původ. Ani duch člověka! Ve složení jiného druhu spočívá vždy hranice. A Božské je zcela jiné podstaty nežli druh duchovního, z něhož pochází člověk.

Zvíře se například ani na nejvyšším stupni duševního vývoje nemůže stát člověkem. Z jeho bytostného druhu za žádných okolností nemůže vykvést druh duchovní, z něhož se rodí lidský duch.

Ve struktuře bytostného chybí základní druh duchovního. A právě tak se také člověk, pocházející z duchovní části stvoření, nemůže nikdy stát Božským, poněvadž duchovní v sobě nemá druh Božského. Lidský duch se může vyvinout až k dokonalosti nejvyššího stupně, ale musí přesto stále zůstat *duchovním*. Nemůže překonat svou podstatu a vejít do Božského. Tato jiná podstata tvoří přirozeně i zde nikdy nepřeklenutelnou hranici směrem vzhůru. Hmotnost přitom nijak nerozhoduje, protože nemá vlastní život, ale slouží jen jako záhal, poháněný a zformovaný duchovním a bytostným.

Nesmírná oblast ducha prochází celým stvořením. Člověk může, má a musí proto stvoření plně pochopit a poznat. A díky svému vědění v něm bude vládnout. Ale vládnout, a to dokonce i přísně vládnout, znamená, správně pochopeno, jen sloužit! –

Na žádném místě v celém stvoření, až po nejvyšší duchovní oblast se nic neodchyluje od přirozeného dění. Již tato okolnost činí všechno každému mnohem důvěrnějším, známějším. Nezdravá a tajená ostýchavost, snaha vyhnout se mnohým zatím ještě neznámým skutečnostem pak odpadne sama sebou. S *přirozeností* zavane proud svěžího vzduchu do dusného okolí chmurného mozkového přediva těch, kdo jsou rádi, když se o nich mluví. Jejich chorobně fantastické výtvořky, které děsí slabochy a jimž se posmívají silní, působí směšně a dětinsky pošetile na vyjasňující se zrak toho, kdo svěže a radostně pojímá nádhernou přirozenost veškerého dění, pohybujícího se vždy jen v prostých, dokonale poznatelných přímých liniích.

Všechno probíhá jednotně v nejprísnejší pravidelnosti a řádu. A to usnadňuje každému hledajícímu široký volný výhled až k místu jeho vlastního původu.

Nepotřebuje k tomu žádné pracné bádání ani fantazii. Nechtě se hlavně straní zmatených tajnůstkářských hokynářů, vystavujících své chatrné polovědění jako něco velikého.

Všechno leží před lidmi *tak* prostě, že často právě kvůli této prostotě nedojdou k poznání, protože se již předem domnívají, že veliké dílo stvoření musí být mnohem složitější a spletitější.

Přes tuto skutečnost klopýtají tisíce lidí, i když mají nejlepší úmysly. Při hledání upírají své zraky vysoko vzhůru a netuší, že se mohou bez námahy a prostě dívat jen před sebe a kolem sebe. Uvidí pak, že již svým pozemským bytím stojí na správné cestě, jenom je třeba klidně kráčet kupředu! Beze spěchu a bez námahy, avšak s *otevřenýma* očima a s volnou, nestísněnou myslí. Člověk se musí konečně naučit, že pravá velikost spočívá jen v nejprostším, nejpřirozenějším dění. Že velikost tuto prostotu podmiňuje.

Takové je to se stvořením i s člověkem samotným, který patří ke stvoření jako jeho část.

Jen *prosté* myšlení a cítění mu může přinést jasno! Tak prosté, jaké mají již jen děti. Klidné uvažování ho přivede k poznání, že pojem prostoty je totožný s jasností a také s přirozeností. Jedno není vůbec myslitelné bez druhého. Je to trojzvuk, který vyjadřuje *jeden* pojem. Kdo jej vezme za základ svého hledání, rychle pronikne vším tím mlhavým zmatkem. Všechno uměle zkonstruované se pak úplně rozplyne.

Člověk pozná, že přirozené dění nesmí být nikde a v ničem opomíjeno a že také není nikde ve stvoření porušeno. A v tom se také projevuje velikost *Boží!* Nezměnitelná živoucnost samočinně působící tvůrčí vůle. Vždyť přírodní zákony jsou neochvějné zákony Boží. Všichni lidé je neustále mají viditelně před očima, ony k nim naléhavě hovoří, svědčí o velikosti Stvořitele, o neoblomné bezvýjimečné pravidelnosti! Bezvýjimečné! Neboť z ovesného zrna může vzejít opět jen oves, z pšeničného rovněž jen pšenice a tak dále.

Tak je tomu i v prvním stvoření, které se nachází jako vlastní dílo Stvořitele nejbliže jeho dokonalosti. Tam jsou základní

zákony zakotveny tak, že poháněny živoucími projevy této vůle, musely vyvolat v nejpřirozenějším dění vznik dalšího stvoření, až ke světovým tělesům zde dole. Čím více se v pokračujícím vývoji vzdaluje toto další stvoření od dokonalosti původu, tím je hrubší a těžší. –

Prohlédněme si blíže stvoření.

Představte si, že všechen život v něm má jen dva druhy, lhostejno, v které části se nacházejí. Jeden druh je sebe vědomé, druhý sebe nevědomé. Sledovat odlišnost těchto dvou druhů je nanejvýš důležité. Ona souvisí s »původem člověka«. Je také pobídkou k dalšímu vývoji, ke zdánlivému střetávání. Nevědomé je protějškem všeho vědomého, avšak složením je obojí úplně stejné. Stát se vědomým znamená pokrok a vývoj pro nevědomé, které pospolitostí s vědomým dostává neustále popud k tomu, aby se stalo také vědomým.

Samotné první stvoření vytvořilo při vývoji směrem dolů tři veliká, po sobě následující základní odštěpení: Jako nejhořejší a nejvyšší je *duchovní*, tvořící celek prvotního stvoření. K němu se připojuje hutnější a tím také těžší bytostné. Konečně jako nejspodnější a pro svou největší hutnost nejtěžší následuje ještě rozsáhlá říše hmotného, která se pozvolna oddělila od prvotního stvoření a klesala dolů. Tím posléze zůstalo nejvýše jen prvotní duchovní, protože svým čistým druhem ztělesňuje to nejlehčí a nejsvětější. To je ráj, o němž se často hovoří, koruna celého stvoření.

S klesáním všeho, co je hutnější, dotýkáme se již zákona tíže, který je zakotven nejen ve hmotné oblasti, nýbrž působí v celém stvoření, počínaje tak zvaným rájem až dolů k nám.

Zákon tíže má tak rozhodující význam, že by si jej měl vštípit do paměti každý člověk. Je totiž hlavní pákou celého vzniku i vývoje lidského ducha.

Řekl jsem již, že tato tíže neplatí jen v pozemském prostředí, nýbrž působí stejně i v těch částech stvoření, které pozemští lidé již vidět nemohou, a proto je jednoduše nazývají oním světem.

Pro lepší porozumění musím *hmotnost* ještě rozdělit do dvou oddílů. Do *jemnohmotného* a *hrubohmotného*. Jemnohmotný oddíl je hmotnost, která nemůže být viditelná pozemským okem, protože je jiné povahy, i když je to stále ještě hmotnost.

Tak zvaný »onen svět« se nesmí zaměňovat s vytouženým rájem, který je ryze duchovní. Duchovní rovněž nelze ztotožnit s výrazem »myšlenkový«, protože duchovní má zvláštní *podstatu*, stejně jako má svou zvláštní podstatu bytostné a hmotné. Lidé nazývají všechno jemnohmotné oním světem, protože je na »oné straně« viditelnosti pozemským zrakem. A hrubohmotné je tento svět, tedy všechno pozemské, co je viditelné našim hrubohmotným očím, protože je s nimi stejného druhu.

Člověk by si měl odvyknout považovat věci neviditelné současně za nepochopitelné a nepřirozené. *Všechno* je přirozené, i tak zvaný onen svět a od něho ještě nesmírně vzdálený ráj.

A jako je zde naše hrubohmotné tělo citlivé vůči svému okolí *stejného* druhu, které proto může vidět, slyšet i hmatat, právě tak je tomu v těch částech stvoření, jejichž podstata se nepodobá podstatě našeho pozemského světa. Jemnohmotný člověk na tak zvaném onom světě pociťuje, slyší a vidí jen své stejnorodé *jemnohmotné* okolí, vyšší duchovní člověk může opět pociťovat pouze své *duchovní* okolí.

Někdy se stane, že některý z pozemšťanů tu a tam vidí a slyší také jemnohmotnost pomocí svého jemnohmotného těla, které má v sobě, ještě dříve než se smrtí odloučí od hrubohmotného pozemského těla. Není v tom vůbec nic nepřirozeného.

Vedle zákona tíže tu spolupůsobí ještě neméně důležitý zákon stejnorodosti.

Dotkl jsem se jej již tím, že každý druh může poznávat zase jen stejný druh. Přísluví »Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá« se zdá být odvozeno z tohoto prazákona. Ten spolu se zákonem tíže prochvívá celé stvoření.

Třetí prazákon, spočívající ve stvoření vedle těchto dvou, je zákon zpětného působení. Ten způsobuje, že člověk musí sklidit bez výjimky to, co jednou zasel. Nemůže sklidit pšenici, když zasévá žito, ani jetel, jestliže rozsévá bodláčí. Právě tak je tomu v jemnohmotném světě. Nebude moci sklízet dobro, když pociťoval nenávisť, nesklidí radost, živil-li v sobě závist.

Tyto tři základní zákony tvoří mezníky Boží vůle! Jsou to také ony, které lidskému duchu samočinně a s neúprosnou spravedlností přinášejí odměnu nebo trest. Tak neúplatně i v těch nejpodivuhodnějších, nejjemnějších odstupněních, že v celém obrovském světovém dění není ani pomyslení na sebemenší nespravedlnost.

Působení těchto prostých zákonů přivede každého lidského ducha přesně tam, kam podle svého vnitřního postoje patří. Omyl je přítom vyloučen, protože působení těchto zákonů může uvést do pohybu pouze *nejniternější* stav člověka, a také je do pohybu skutečně uvádí. Pákou, která je uvede do činnosti, je tedy duchovní síla člověka, vložená do jeho *citů*! Nic jiného zde nemá vliv. Proto je jedině a pouze opravdové *chtění*, tedy *city* člověka směrodatné pro to, co se pro něho vyvine ve světě jemu neviditelném, do kterého musí vejít po své pozemské smrti.

Tam nepomůže žádné předstírání, žádný sebeklam. Musí bezpodmínečně sklidit to, co svým *chtěním* zasel! Dokonce přesně podle toho, zda jeho chtění bylo silněji či slaběji procítěno, se také silně nebo slabě uvedou do pohybu stejnorodé proudy v jiných světech. Jedno, zda jsou jimi nenávisť, závist nebo láska. Jde o zcela přirozené, nanejvýš prosté dění, přesto v sobě nesoucí neoblomné působení neúprosné spravedlnosti!

Kdo se pokusí vážně se vmyslet do těchto záhrobních dějů, pozná, jaká neúplatná spravedlnost v tomto samočinném účinku spočívá, a uvidí v ní nepochopitelnou velikost Boží. Bůh nemá zapotřebí zasahovat, když vložil do stvoření svou vůli v podobě dokonalých zákonů.

Kdo po svém vzestupu vejde opět do říše ducha, je očištěn, neboť předtím musel projít samočinně pracujícími mlýny Boží vůle. Jiná cesta do blízkosti Boží nevede. A *jak* tyto mlýny na lidského ducha zapůsobí, řídí se podle jeho dosavadního vnitřního života, podle jeho vlastního *chtění*. Mohou ho blahodárně vynést do světlé výše, ale právě tak bolestivě strhnout dolů do hrůzyplné temnoty, ba i do úplného zničení. –

Uvědomte si, že již při pozemském zrození má lidský duch, dozrálý ke vtělení, jemnohmotný obal neboli tělo, které potřeboval na své pouti jemnohmotností. Toto jemnohmotné tělo mu zůstává i v pozemském bytí jako pojítko s tělem pozemským. Zákon tíže pak naplno zapůsobí vždy na tu nejhutnější a nejhrubší část. V pozemském bytí tedy na pozemské tělo. Odpadne-li však toto tělo po fyzické smrti, pak se z něj tělo jemnohmotné opět uvolní a nyní jako nejhrubší část, ničím nechráněno, okamžitě podléhá zákonu tíže.

Je-li řečeno, že duch si vytváří tělo, pak je to pravda, pokud jde o tělo jemnohmotné. Základem tohoto vytváření je vnitřní stav člověka, jeho přání a jeho vlastní chtění.

Chtění má v sobě sílu formovat jemnohmotné. Touhou po nízkém nebo jen po pozemských požitcích stává se jemnohmotné tělo hutným a tím těžkým a temným, protože splnění takových přání směřuje ke hrubohmotnosti. Člověk se tak sám váže na věci hrubé, pozemské. Jeho přání obepínají jemnohmotné tělo, ono se stává stále hutnějším, až se svým uzpůsobením přiblíží pokud možno co nejvíce tělu pozemskému. Jedině v tom spočívá vyhlídka na

možnost účastnit se pozemských požitků nebo náruživostí, když už hrubohmotné pozemské tělo odpadlo. Kdo k nim tíhne, musí podle zákona tíže klesat.

Jinak je to však s lidmi, jejichž mysl je upřena především k vyššímu a ušlechtlejšímu. Taková chtění zde samočinně způsobí, že bude jemnohmotné tělo lehčí a světlejší, a může se tak dostat do blízkosti všeho toho, co je cílem vážného přání takového člověka. Tedy dospět k čistotě světlých výšin.

Vyjádřeno jinými slovy: Jemnohmotné tělo v pozemském člověku je podle současného cíle lidského ducha uzpůsobováno tak, aby mohlo po smrti pozemského těla spět tomuto cíli vsťric, jedno jakého je druhu. Zde si opravdu vytváří duch tělo, neboť jeho chtění, jež je duchovní, má v sobě také sílu zužítovat jemnohmotné podle svého. Tomuto přirozenému dění se člověk nemůže nikdy vyhnout. Ono nastane při každém chtění, ať je mu to pak příjemné nebo nepříjemné. A tyto formy na něm ulpívají, dokud je svým chtěním a svými city živí. Pomohou mu, nebo ho zadrží, podle toho, jakého jsou druhu, neboť ten podléhá zákonu tíže.

Avšak změní-li své chtění a city, pak ihned vznikají nové formy, zatímco dosavadní, jimž se změnou chtění už nedostává potravu, musejí odumřít a rozpadnout se. Tak mění člověk také svůj osud.

Jakmile smrtí pozemského těla odpadne pozemské zakotvení, pak v jemnohmotnosti, jež se nazývá oním světem či záhrobím, takto uvolněné jemnohmotné tělo klesne nebo vyplave vzhůru jako korek. Působením zákona tíže bude zadrženo přesně na tom místě, které má stejnou tíži jako jemnohmotné tělo, neboť pak již nemůže dál, ani nahoru ani dolů. Zde najde přirozeně také všechno stejnorodé nebo všechny stejně smýšlející. Vždyť stejný druh zapříčiňuje stejnou tíži a stejná tíže samozřejmě stejný druh. Podle toho, jaký sám byl, musí pak mezi stejnorodými trpět, nebo se smí radovat,

dokud se úplně vnitřně nezmění a s ním i jeho jemnohmotné tělo, které ho změnou tíže nutně ponese dál, vzhůru nebo dolů.

Člověk si proto nemůže ani stěžovat, ani nemusí děkovat. Neboť je-li pozvedán vzhůru ke Světlu, je to jeho vlastní stav, který nutně vyvolal tento pohyb vzhůru; propadá-li se dolů do temnot, pak je to opět jeho stav, který tento pád přivodil.

Avšak každý člověk má důvod, aby velebil Stvořitele pro dokonalost, spočívající v působení těchto tří zákonů. Lidský duch se jejich působením stává neomezeným pánem svého vlastního osudu. Neboť jeho skutečné chtění, tedy pravý stav jeho nitra, ho nutně povznáší, nebo mu dává klesnout.

Pokusíte-li se správně si představit toto působení, probíhající jak jednotlivě, tak i vzájemně do sebe zasahující, shledáte, že je v něm každému navlas přesně odměřována odměna i trest, milost nebo také zavržení, vždy podle toho, jaký je člověk sám. Je to nanejvýš prosté dění a ukazuje, že každé vážné chtění člověka je záchranným lanem, které se nikdy nepřetrhne a nikdy neselže. Velikost této prostoty to je, která každého, kdo ji poznal, nutí, aby poklekl před nesmírnou vznešeností Stvořitele!

Při každém dění a ve všech mých výkladech se znovu a neustále setkáváme jasně a zřetelně s činností těchto prostých zákonů. Jejich podivuhodné vzájemné působení musím ještě zvlášť vylíčit.

Zná-li člověk tuto vzájemně se prolínající činnost, má také před očima stupně ke světlé říši ducha, k ráji. Pak ovšem vidí i cestu dolů do temnot!

Nemusí ani sám kráčet, nýbrž je samočinným hnacím ústrojím zvedán vzhůru nebo strháván dolů, zcela tak, jak si toto ústrojí pro sebe nastaví svým *vnitřním* životem.

Vždy záleží na *jeho* rozhodnutí, po které cestě se nechá unášet.

Při tomto rozhodování se nesmí nechat mýlit posměváčky.

Pochybnosti a posměch nejsou, pohlížíme-li na ně správně, nic jiného, než vyjádřená přání. Každý pochybovač vyslovuje nevědomky to, co si přeje, a vystavuje tím své nitro zkoumavému pohledu. Neboť i v popírání, v odmítavém postoji spočívají snadno poznatelná, hluboce skrytá přání. Je smutné nebo také pobuřující, jaká nedbalost, jaká ubohost se tu mnohdy projevuje, protože se nezřídka právě tím člověk vnitřně propadá hlouběji než nevědomé zvíře. Měli byste mít s takovými lidmi soucit, avšak bez shovívavosti. Vždyť shovívavost by znamenala dávat přednost lenosti před vážným zkoumáním. Kdo opravdu hledá, musí se shovívavostí šetřit, jinak uškodí nakonec sám sobě, aniž tím pomůže druhému.

S rostoucím poznáním však bude radostně stát před zázrakem tohoto stvoření, aby se dal vědomě vynést vzhůru ke světlým výšinám, které smí zvát svým domovem!

Co je smyslem života?

Přednáška »Řeč Páně«, Poselství Grálu, díl I.

Posvátnou povinností lidského ducha je vyzkoumat, proč žije na této zemi nebo vůbec v tomto stvoření, s nímž je spjat tisícími vlákny. Žádný člověk se nepovažuje za tak bezvýznamného, aby si myslel, že jeho život nemá smysl, pokud jej *on sám* neučiní nesmyslným. Na to se pokládá za příliš důležitého. A přece se jen málo pozemských lidí dokáže s velikým úsilím zbavit duchovní lenosti *natolik*, aby se vážně zabývali pátráním po svém úkolu na zemi.

Je to také jen lenost ducha, která je činí ochotnými přijímat od jiných ustálená, hotová učení. A lenost se projevuje i v uklidňující představě, že lpění na víře rodičů je něco velkého, aniž se myšlenkový obsah této víry důkladně přezkoumá.

Toto všechno pak v lidech horlivě podporují vypočítavá a sobecká sdružení, spatřující v nárůstu počtu svých stoupenců nejlepší cestu ke zvětšení a zajištění vlivu a tím i své moci.

Pravé poznávání Boha je jim daleko vzdálené. Jinak by přece nepoutali lidského ducha strnulým učením, nýbrž by ho museli vychovávat k Bohem chtěné vlastní odpovědnosti, jež je podmíněna *naprostou svobodou duchovního rozhodování*. Jen tak může svobodný duch dospět k pravému poznání Boha, jež v něm dozraje k plnému přesvědčení nutnému pro každého, kdo se chce povznést ke světlym výšinám. Vždyť pouze svobodné, upřímné přesvědčení mu k tomu může dopomoci. –

Co jste však, vy lidé, učinili! Jak jste podvázali tento vznešený dar milosti Boží, jak rouhavě jste bránili, aby se rozvinul a všem pozemským lidem otevřel cestu, bezpečně vedoucí k míru, k radosti a k nejvyššímu štěstí!

Uvažujte: Také ve volbě, souhlasu nebo uposlechnutí, třeba jen z navyklé duchovní pohodlnosti nebo z napodobování jiných, *společivá vaše osobní rozhodnutí*, za něž přebíráte, podle zákonů stvoření, osobní odpovědnost!

I na ty, kdo lidského ducha k tomu přiměli, dopadá přirozeně nevyhnutelná a neodvratná osobní odpovědnost. Ani sebenepatrnější myšlení nebo jednání se nedá bez stejnorodých následků ze stvoření vymazat. Do jeho tkaniva se jak pro jednotlivce, tak i pro celé masy vpřádají vlákna, neodvratně čekající na své rozuzlení. Jejich účinky musí nakonec přijmout původci, tedy zploditelé, ať již formou utrpení nebo radosti, vždy podle toho, co předtím sami chtěli způsobit, pouze ve zvětšené a tudíž zesílené formě.

Jste zapleteni do tkaniva svého vlastního chtění a jednání, a nevyprostíte se z něj, dokud od vás vlákna neodpadnou odčiněním.

Mezi všemi tvory ve stvoření má lidský duch jako jediný *svobodnou vůli*, kterou si až dodnes neuměl vysvětlit, které nerozuměl, poněvadž v těsných hranicích svého rozumového hloubání pro její existenci nenacházel důkazy.

Jeho svobodná vůle spočívá jedině v *rozhodnutí*, kterých může učinit každou hodinu i několik. Avšak následkům každého ze svých rozhodnutí je v samočinném tkaní zákonů stvoření neodvratně podroben! V nich spočívá jeho zodpovědnost, nerozlučně spojená se svobodnou vůlí v rozhodování, jež je vlastní lidskému duchu, a to neoddělitelně.

Kde by jinak zůstala Boží spravedlnost, pevně zakotvená ve stvoření jako opora, jako vyrovnávání a udržování všeho, co ve stvoření působí?

Avšak Boží spravedlnost nepůsobí na lidského ducha pouze během krátkého období jednoho pozemského života, nýbrž je tomu zcela jinak, jak je čtenářům mého Poselství známo.

Mnohým povrchním rozhodnutím jste si již často způsobili utrpení a mnohdy přivádíte do neštěstí i své děti. Když už jste se vy sami ukázali být příliš líní, než abyste se vzchopili a bez ohledu na cizí názory sami posuzovali nejvnitřnějším cítěním pravdivost každého slova, jehož se hodláte přidržet, pak byste se neměli pokoušet následky své lenosti vnucovat ještě svým dětem a vrhat je tak do neštěstí.

Co je u jedněch důsledkem lenosti ducha, to u druhých způsobuje vypočítavý rozum.

Těmito dvěma nepřáteli duchovní svobody v rozhodování jsou dnes lidé spoutáni, až na několik málo těch, kdo se ještě snaží vzchopit a tato pouta v sobě zpřetrhat, aby se stali opravdovými lidmi, poslušnými Božích zákonů.

Boží zákony jsou ve všem pravými přáteli, jsou to pomáhající milosti z vůle Boží, která tak otevírá cestu ke spáse každému, kdo o ni usiluje.

Není ani jediné jiné cesty ke spáse než je ta, kterou zřetelně ukazují Boží zákony ve stvoření! Celé stvoření je řečí Boží a vy se máte vážně snažit, abyste se v něm naučili číst. To vůbec není tak těžké, jak si myslíte.

Patříte k tomuto stvoření jako jeho část, musíte se proto společně s ním zachvívat, působit v něm. Učíte se z něj máte dozrávat; poznávající, máte stoupat výš a výš, z jednoho stupně na druhý; a přitahující svým vyzařováním, máte zušlechťovat všechno, co s vámi přijde na vaší cestě do styku.

Pak se bude kolem vás samočinně odvíjet jeden nádherný zážrak za druhým. A to vás bude ve zpětném účinku povznášet stále výše.

Učte se poznávat svou cestu ve stvoření, abyste si uvědomili také účel svého bytí. Potom vás naplní děkovný jásot a nejvyšší štěstí, jaké je lidský duch schopen snést. Štěstí, které spočívá jedině v poznání Boha!

Blaženost opravdového poznání Boha však nikdy nemůže ani vyrůst, ani rozkvést z naučené, slepé víry. Vždyť jedině přesvědčivé vědění, vědoucí přesvědčení dá duchu to, co k životu potřebuje.

Vy, pozemští lidé, jste v tomto stvoření proto, abyste *nalezli* blaženost! A to v řeči, kterou k vám Bůh živě promlouvá. A porozumět této řeči, naučit se jí, vycítovat v ní vůli Boží je *cílem* vašeho putování stvořením. Ve stvoření samém, k němuž patříte, spočívá vysvětlení *smyslu* vašeho bytí a současně i poznání vašeho *cíle*! Jinak nemůžete obojí nikdy nalézt.

To od vás vyžaduje, abyste stvoření *prožívali*. Avšak prožít anebo prožívat je můžete teprve tehdy, když je opravdu *znáte*.

Svým poselstvím vám nyní otevírám knihu stvoření. Toto poselství vám ukazuje jasně řeč Boží ve stvoření, již se máte naučit rozumět, abyste si ji mohli zcela osvojit.

Představte si lidské dítě, které nerozumí svému otci ani své matce, protože se nikdy nenaučilo řeči, kterou s ním rodiče mluví. Co by asi z takového dítěte vyrostlo?

Vždyť by vůbec nevědělo, co se od něj žádá a upadalo by z jednoho neštěstí do druhého. Způsobovalo by si jedno utrpení za druhým, a nakonec by asi nebylo k užitku a ani by nemělo z ničeho radost.

Což se nemusí každé dítě jen kvůli sobě naučit *samo* řeči svých rodičů, má-li z něj něco být? Nikdo mu nemůže tuto námahu odejmout!

Vždyť by se ve světě nevyznalo, nikdy by úplně nedospělo a nemohlo by na zemi působit, nýbrž by se stalo překážkou, břemenem pro druhé. A nakonec by muselo žít zvlášť, aby nezpůsobovalo škodu.

Očekáváte vy snad něco jiného?

Takové nevyhnutelné splnění povinnosti dítěte máte samozřejmě i vy vůči svému Bohu. Jeho řeči se musíte *sami* naučit rozumět, chcete-li, aby vám pomohl. Ale Bůh k vám promlouvá svým stvořením. Chcete-li se v něm dostat kupředu, musíte tuto jeho řeč nejdříve poznat. Zmeškáte-li to, budete odděleni od těch, kdo tuto řeč znají a řídí se podle ní, protože tak jen škodíte a překážíte, aniž byste to snad sami doopravdy chtěli.

Vy to tedy musíte učinit! Buďte toho pamětlivi a usilujte o to, jinak budete bez pomoci vydáni na pospas všemu, co vám hrozí.

Mé Poselství vám bude věrným pomocníkem!

Může mě tížit odpovědnost v životě?

Přednáška »Odpovědnost«, Poselství Grálu, díl II.

Tato otázka je vždy jednou z prvních, protože převážná většina lidí by až příliš ráda ze sebe setřásla všechnu odpovědnost a uvalila ji na cokoliv jiného, než na sebe. Přitom jim nevádí, že je to vlastně znehodnocování sebe samého. V tomto ohledu jsou skutečně pokorní a skromní, ale jen proto, aby pak mohli žít tím veseleji a bezohledněji.

Bylo by přece tak krásné moci si splnit všechna svá přání a dát průchod svým choutkám i na úkor jiných lidí, klidně a bez odpykání. Je-li to třeba, lze přece pozemské zákony obejít a vyhnout se konfliktům. Obratnější lidé mohou dokonce pod jejich pláštíkem velmi úspěšně, ale nekale jednat a dopouštět se mnohého, co by z morálního hlediska neobstálo. Dokonce se přitom často ještě těší pověsti obzvlášť schopných lidí.

Dalo by se tedy vlastně s trochou chytrosti docela pohodlně žít podle svých vlastních názorů, kdyby... kdesi nebylo cosi, co budí tísnivý pocit a občas vyvolává neklid, že by snad mohlo být mnohé přece nakonec jinak, než jak si to utváří vlastní přání.

A tak tomu také vsutku je! Skutečnost je vážná a neúprosná. Přání lidí tu nemohou přivodit žádnou odchylku. Zde platí neochvějně zákon: »Co člověk zasévá, to mnohonásobně sklídí!«

Těchto několik slov skrývá a říká daleko víc, než si mnozí myslí. Odpovídají navlas přesně skutečnému ději zpětného působení, spočívajícímu ve stvoření. Nebylo by ani možné vyjádřit to výstižněji. Stejně jako poskytuje sklizeň mnohonásobek setby, postihne člověka vždy ve znásobené míře to, co druhem svého chtění probudí a svými vlastními city vysílá.

Člověk je tedy duchovně odpovědný za všechno, co koná. Tato odpovědnost začíná již rozhodnutím, nikoli teprve provedením činu, který je přece až důsledkem tohoto rozhodnutí. A rozhodnutí je probuzením vážného chtění!

Není žádného odloučení mezi tímto a tak zvaným oním světem, nýbrž všechno je pouze jediné veliké bytí. Celé toto ohromné, lidem viditelné i neviditelné stvoření neprobíhá vedle sebe, ale zasahuje do sebe navzájem jako úžasné důmyslné, nikdy neselhávající soustrojí. Tento celek udržují *jednotné* zákony, které podobny nervovým provazcům vším pronikají, všechno drží pohromadě a vše navzájem rozuzlují v neustálém zpětném působení.

Mluví-li přitom školy a církve o nebi a pekle, o Bohu a ďáblu, je to správné. Nesprávné je však vysvětlení o dobrých a zlých silách. To musí každého vážně hledajícího člověka uvést v omyly a pochybnosti, neboť kde jsou *dvě* síly, museli by logicky být také dva vládci, v tomto případě tedy dva bohové, jeden dobrý a jeden zlý.

A tak tomu není!

Je pouze *jeden* Stvořitel, jeden Bůh, a proto také pouze *jedna* síla, která všechno existující prostupuje, ožívuje a podporuje!

Tato čistá tvůrčí Boží síla protéká neustále celým stvořením, spočívá v něm, je od něj neoddělitelná. Lze ji najít všude: ve vzduchu, v každé kapce vody, v tvořících se horninách, v rozvíjející se rostlině, ve zvířeti a ovšem i v člověku. Není ničeho, kde by nebyla.

A tak jako proudí vším, protéká stále i člověkem. Ten se podobá broušené čočce. Tak jako čočka shromažďuje sluneční paprsky a soustředěné je vede dále, takže pak v jednom bodě roznítí oheň, sbírá i člověk svým zvláštním uzpůsobením tvůrčí sílu pomocí svého citění a svými myšlenkami ji rozvádí dále.

Podle druhu tohoto citění a s ním souvisejících myšlenek *řídí* tedy člověk samočinně působící tvůrčí Boží sílu k dobrému nebo ke zlému.

A to je ta odpovědnost, kterou člověk musí nést! V tom také spočívá jeho svobodná vůle!

Vy, kdo se tak často křečovitě snažíte najít správnou cestu, proč si to tak ztěžujete? Představte si ve vši jednoduchosti, jak vámi protéká čistá síla Stvořitele a vy ji svými myšlenkami řídíte dobrým nebo špatným směrem. V tom máte bez námahy a bez usilovného přemýšlení všechno!

Uvažte, že záleží na vašem citění a myšlení, zda tato mocná síla způsobí dobro nebo zlo. Jaká pomáhající nebo zákáznosná moc je vám tak dána!

Není třeba, abyste se přitom namáhali, až vám bude vystupovat pot na čele, nemusíte se přidržovat tak zvaného okultního školení, abyste vším možným a nemožným tělesným i duševním mrzačením dosáhli jakéhosi stupně, pro váš skutečný duchovní vzestup naprosto bezvýznamného!

Zanechte těchto hrátek, náročných na čas, které se již tak často staly trýznivým soužením. Nejsou ničím jiným, než bylo dřívější

sebebičování a umrtvování těla v kláštorech. Je to totéž, jen v jiné formě, která vám přinese právě tak málo užitku.

Tak zvaní okultní mistři a žáci jsou moderní farizejové! V tom nejoprávněnějším smyslu slova. Jsou věrným obrazem farizejů z doby Ježíše Nazaretského.

Myslete s čistou radostí na to, že můžete prostým, o dobro usilujícím cítěním a myšlením bez námahy řídit jedinou a mocnou tvůrčí sílu. Ta pak zapůsobí přesně podle druhu vašeho cítění a vašich myšlenek. *Síla pracuje sama*, je jen třeba, abyste ji řídili.

To se děje ve vši prostotě a jednoduchosti. Není k tomu zapotřebí ani učenosti, ani dokonce schopnosti číst a psát. Je to dáno *každému* z vás stejnou měrou! Zde neexistuje žádný rozdíl.

Jako může dítě otočením vypínače hravě zapnout elektrický proud, mající ohromné účinky, je dopřáno stejně i vám řídit svými prostými myšlenkami Boží sílu.

Můžete se z toho radovat, můžete být na to hrdí, používáte-li ji k dobrému. Ale třeště se, plýtváte-li touto silou bez užitku, nebo používáte-li ji dokonce k něčemu nečistému! Neboť zákonům zpětného působení ve stvoření nemůžete uniknout. I kdybyste měli křídla ranních červánků, ruka Páně, jehož sílu takto zneužíváte, vás dostihne pomocí tohoto samočinně působícího zpětného působení, ať byste se chtěli ukrýt kdekoli. Zlo vzniká použitím téže čisté síly Boží jako dobro!

A tento způsob použití jednotné Boží síly, ponechaný svobodnému rozhodnutí každého jednotlivce, skrývá v sobě odpovědnost, již nemůže nikdo uniknout. Proto volám ke každému hledajícímu:

»Udržuj krb svých myšlenek čistý, založíš tak mír a budeš šťasten!«

Radujte se, vy nevědomí a slabí, vždyť je vám dána tatáž moc jako silným! Nečiňte si to tedy příliš těžké! Nezapomínejte, že čistá, samostatně tvořící Boží síla proudí také vámi a že i vy jako lidé jste

schopni dát této síle určitý směr podle druhu vašich niterných citů, tedy vašeho chtění. Můžete ji směřovat k dobrému stejně jako ke zlému, aby pustošila nebo budovala, přinášela radost, nebo utrpení.

Protože existuje jen tato jedna Boží síla, vysvětluje se tím také tajemství, proč v každém vážném konečném boji musí ustoupit temno Světlu, zlo dobru. Řídíte-li Boží sílu k dobrému, zůstává nezkalena ve své původní čistotě, a je tak mnohem mocnější, zatímco je-li zkalena nečistotou, dojde současně k jejímu oslabení. Tak je tedy v závěrečném boji nejpůsobivější a rozhodující vždy *čistota* síly.

Co je dobré a co zlé, cítí každý až do konce svých prstů, aniž by bylo třeba o tom mluvit. Hloubat o tom by jen mátko. Tíživé hloubání je plýtvání silou, je jako bažina, hustý močál, jenž všechno, co má na dosah, ochromuje, svírá a dusí. Avšak svěží veselost trhá pouta hloubání. Není třeba, abyste byli smutní a stísnění!

Každým okamžikem můžete nastoupit cestu k výšinám a napravit minulé, nechtě je to cokoliv! Nedělejte nic jiného, než myslíte na proudění vámi neustále plynoucí čisté Boží síly, potom se sami zaleknete směřování této čistoty do špinavých stok ošklivých myšlenek, když přece můžete bez námahy stejným způsobem dosáhnout toho nejvyššího a nejušlechtilejšího. Vždyť vy ji přece můžete jen *řídít*, síla zapůsobí pak sama tím směrem, který jste jí chtěli dát.

Tak máte štěstí nebo neštěstí ve vlastních rukou. Proto hrdě pozvedněte hlavu, volně a směle. Zlo se nemůže přiblížit, když je sami nezavoláte! Jak *vy chcete*, tak se vám stane!

Co je osud? Jedná Bůh libovolně?

Přednáška Poselství Grálu »Osud«, díl II.

Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě.

To všechno jsou jen dílčí označení zákona, spočívajícího ve stvoření: *zákona zpětného působení!*

Je to zákon, spočívající v celém stvoření od prvopočátku, který byl nezrušitelně vetkán do obdivuhodného, nikdy nekončícího procesu vznikání jako nezbytná část samotného tvoření a vývoje. Jako ohromný systém nejjemnějšího nervového pletiva udržuje a oživuje celý ten mohutný všehomír a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a brání.

Prostě a jednoduše, a přece tak výstižně to řekl již Ježíš Kristus: *»Co člověk zasévá, to sklídí!«*

Těchto několik slov podává obraz dění a života v celém stvoření

tak úžasně, že to sotva lze říci jinak. Smysl těchto slov je neotřesitelně vetkán do všeho bytí. Nezvratně, nedotknutelně, neúplatně v nepřetržitém účinku.

Můžete to vidět, jestliže vidět *chcete*! Začněte jen pozorováním svého viditelného okolí. Co nazýváte přírodními zákony, jsou přece Božské zákony, je to vůle Stvořitele. Rychle poznáte, jak neochvějně a vytrvale pracují. Vždyť zasejete-li pšenici, nesklidíte žito, a když vysejete žito, nemůže vám vzejít rýže!

To je každému člověku tak samozřejmé, že o vlastním dění vůbec nepřemýšlí. Není si ani vědom nesmlouvavého a mocného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před vyřešením záhady, která mu záhadou být nemusí.

Tentýž zákon, který můžete pozorovat při setbě, působí se stejnou jistotou a mocí i v těch nejjemnějších věcech, které jste schopni poznat jen mikroskopem, a pokračuje ještě dál do celé jemnohmotné části stvoření, jež je mnohem rozsáhlejší než jeho část hrubohmotná. Působí nezměnitelně v *každém* dění, i při nejjemnějším formování vašich myšlenek, které přece také ještě mají určitou hmotnost.

Jak jste se mohli domnívat, že by to mělo být jiné právě tam, kde byste si to sami přáli? Vaše pochybnosti nejsou ve skutečnosti nic jiného, než vyjádřená vnitřní přání!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí tomu není jinak, než že každý druh plodí druh s ním shodný, nechť se jedná o jakoukoliv látku. Právě tak stále stejný je i růst a vývoj, zrání plodů a zrod stejného druhu. Toto dění prostupuje jednotně všechno, nečiní rozdíly, nezanechává mezery a nezastaví se před jinou částí stvoření, nýbrž působí i v ní, podobno neroztržitelnému provazci, bez ustání a bez přerušení.

I když se většina lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti z vesmíru vydělila, Boží nebo přírodní zákony ji nepřestaly

pokládat za jeho součást a pracují dále nezměněny, klidně a stejnoměrně.

Zákon zpětného působení však také zapřičiňuje, že všechno, co člověk zasévá, tedy k čemu dal podnět, sklidit *musí*.

Na počátku každého činu má člověk svobodu rozhodování, ale jen v tom, že sám určuje, kterým směrem má být vedena vesmírná síla, proudící skrze něj. Důsledky síly působící ve směru, který jí on sám určil, již *musí* nést sám. Přesto trvají mnozí na tvrzení, že člověk přece nemá svobodnou vůli, je-li podroben osudu!

Důvodem této pošetilosti je jen sebekonejšení nebo hněvivé podrobení se něčemu nevyhnutelnému, reptavá rezignace, hlavně však sebeomluva. Vždyť každý z těchto vracejících se zpětných následků měl svůj počátek, a *v tomto počátku, ve svobodném rozhodnutí* tkví příčina jeho pozdějšího účinku.

Takové svobodné rozhodnutí jednou předcházelo *každému* zpětnému působení, tedy každému osudu. Svým dřívějším chtěním člověk pokaždé zplodil, vytvořil něco, v čem bude muset později krátce nebo déle sám žít. *Kdy* se to stane, je velmi rozdílné. Může to být ještě ve stejném pozemském životě, v němž k tomu dalo původní chtění podnět, ale právě tak i po odložení hrubohmotného těla v jemnomotném světě, anebo ještě později opět v dalším hrubohmotném pozemském bytí.

Tyto proměny zde nehrají roli, ony člověka zpětných účinků nezabavují. Ten s sebou stále nosí spojovací vlákna, dokud se od nich neuvolní, tedy »neoprostí se« od nich konečným vyrovnáním, které přivodí zákon zpětného působení.

Každý, kdo něco vytvořil, je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím obmyslil jiné!

Když se tedy dnes člověk rozhodne učinit jinému něco zlého, ať již v myšlenkách, slovy nebo skutky, pak tím něco »postavil do světa«. Je lhotejně, zda je to viditelné, nebo ne, zda je to tedy

hrubohmotné či jemnomotné. Má to v sobě sílu, a proto i život, který se dále rozvine zamýšleným směrem.

Jak se projeví účinek u toho, jehož to má postihnout, závisí plně na jeho duševním stavu. Může mu způsobit větší nebo menší škodu, snad i jinou, než bylo zamýšleno, nebo také vůbec žádnou, neboť rozhoduje jen jeho vlastní duševní stav. Nikdo tedy není vydán těmto účinkům bez ochrany na pospas.

Jiné je to s člověkem, který svým rozhodnutím a svým chtěním tento pohyb vyvolal, kdo byl tedy jeho původcem. S ním zůstává výtvar bezvýjimečně spojen a po kratším nebo delším putování vesmírem se k němu znovu vrátí zpět zesílený, jako včela obtěžkána přitažlivostí stejnorodého.

Zákon zpětného působení přitom působí tak, že každý výtvar při svém putování vesmírem přitahuje různé výtvary stejného druhu nebo je jimi sám přitahován. Jejich shlukováním pak vzniká zdroj síly, který jako z centrály posílá umocněnou sílu stejného druhu zpět ke všem těm, kdo jsou prostřednictvím svých výtvarů spojeni jako šňůrami se shromaždištěm stejného druhu.

Tímto zesílením dochází ke stále většímu zhutnění, až konečně vznikne hrubohmotná sraženina, dávající někdejšímu původci samému prožít na sobě všechno, co chtěl původně způsobit, aby se od toho nakonec osvobodil.

Takto vzniká a vyvíjí se tolik obávaný a zneuznávaný osud! Je spravedlivý až do nejmenšího a nejjemnějšího odstupu, protože přitahováním *stejného druhu* nemůže zpětné záření přinést nikdy nic jiného než to, co člověk sám skutečně původně chtěl.

Přitom je lhostejné, platilo-li chtění určité osobě, nebo bylo-li všeobecné, neboť stejný proces proběhne přirozeně i tehdy, nesměřuje-li člověk své chtění přímo na osobu nebo skupinu osob, nýbrž vůbec v určitém druhu chtění žije.

Druh chtění, pro který se člověk rozhodne, je určující pro plody, které bude muset nakonec sklízet. Tak se na člověka zavěšují nesčetná jemnohmotná vlákna nebo on na ně a těmito vlákny proudí k němu nazpět všechno, co kdysi sám chtěl. A tato proudění vytvářejí směsici, působící trvale a silně na utváření charakteru.

Tak je v mocném ústrojí všehomíra mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku »vede«, ale nepotká ho nic, k čemu dříve sám nezavdal podnět.

Člověk si sám dodává vlákna, z nichž se na neúnavném tkalcovském stavu bytí tká plášť, který musí nosit.

Kristus vyslovil jasně a přísně totéž, když pravil: »Co člověk zasévá, to *sklidí*«. Neřekl »může« sklídit, nýbrž »*sklidí*«. To je totéž, jako *musí* sklídit, co zasévá.

Jak často říkají jinak zcela rozumní lidé: »Je mi nepochopitelné, že Bůh něco takového dopouští!«

Nepochopitelné však je, že mohou lidé něco takového říci! Jak malého si podle tohoto výroku představují Boha. Dokazují tím, že ho pokládají za »Boha jednajícího *podle libovůle*«.

Bůh však nijak přímo nezasahuje do všech těch malých a velkých lidských starostí, do válek, do bídy a co všechno ještě na zemi je! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samostatně vykonávají svou neúplatnou práci, takže se vše navlas přesně splňuje, věčně stejně působí, a proto je jakékoliv nadržování právě tak nemožné jako křivda nebo nespravedlnost.

Bůh se tedy o to vše nemusí zvlášť starat. Jeho dílo je bez mezer.

Avšak mnozí lidé velice chybují, když usuzují jen podle dění v hrubohmotném, sebe v něm považují za střed a počítají jen s *jediným* pozemským životem. Ve skutečnosti jich mají za sebou již více. Tyto pozemské životy, jakož i mezidobí v jemnohmotném světě, jsou *jedním jednotným* bytím, jímž se bez přerušení táhnou napjatá

vlákna, takže v současném pozemském životě lze pozorovat účinky jen malé části těchto vláken.

Je proto velkým omylem domnívat se, že zrozením začíná úplně nový život, že je tedy dítě »nevinné« a že všechny životní události se mají přičíst jen současnému krátkému pozemskému životu. Kdyby tomu tak skutečně bylo, musely by samozřejmě spadat příčiny, následky i zpětné účinky do rozpětí jednoho pozemského života, má-li být zachována spravedlnost.

Odvráťte se od tohoto omylu. Pak rychle odhalíte ve všech událostech dnes tak často postrádanou logiku a spravedlnost!

Mnozí lidé se přitom uleknou a budou se obávat zpětných účinků, které na ně podle těchto zákonů z dřívějšíka ještě čekají.

Takové starosti jsou však zbytečné pro ty, kteří to s dobrým chtěním myslí vážně; *neboť v samočinně působících zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!*

Trvalým usilováním o dobré chtění se ihned vytyčí mezník, jímž jednou musí skončit řetěz zlých zpětných účinků. Kromě toho se však zde uplatní ještě jiný proces nesmírné ceny.

Díky trvalému dobrému chtění ve všem myšlení a jednání proudí ze stejnorodého zdroje síly ve zpětném účinku stálá posila, takže se dobro v člověku samém stále více upevňuje, vystupuje z něj a následně i zformuje jeho jemnohmotné okolí, které ho obklopí jako ochranný obal, podobně jako zeměkouli chrání vrstva vzduchu.

Vracejí-li se pak z dřívějšíka k takovému člověku zlé zpětné účinky k odpykání, odrazí se od čistoty jeho okolí nebo obalu, a jsou tak od něho odvráceny.

Vniknou-li však přesto do tohoto obalu, pak se zlá záření buď ihned rozloží, nebo alespoň značně zeslabí. Škodlivý účinek tak vůbec nenastane, nebo k němu dojde jen ve zcela nepatrné míře. Kromě toho je změněné vlastní nitro člověka, k němuž směřují zpětné proudy, díky trvalému usilování o dobré chtění mnohem jemnější

a lehčí, takže již není stejného druhu s větší hustotou nepříznivých či nízkých proudů. Podobně jako když radiotelegrafický přijímací aparát není vyladěn na stejnou vlnovou délku jako aparát vysílací.

Přirozeným následkem toho je, že hutnější proudy, protože jsou jiného druhu, nemohou pevně zakotvit a projdou kolem beze škody, odčiněny bezděčně provedeným symbolickým jednáním, o jehož druzích promluvím ještě později.

Proto neprodleně k dílu! Stvořitel vám ve stvoření vložil všechno do rukou. Využijte času! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo užitek!

Co je Poselství Grálu?

Co je Poselství Grálu? Tento název zní na dnešní dobu poněkud neobvykle.

Kniha Poselství Grálu »Ve světle Pravdy« obsahuje ve třech svazcích soubor celkem 168 přednášek, které odpovídají na základní otázky v našem životě. Přednášky vznikaly ve dvacátých a třicátých letech dvacátého století a poskytují vysvětlení světa, obraz stvoření na základě přírodních zákonitostí. Zároveň obsahují také cenné podněty a životní pomoci, neboť vědění zprostředkované Poselstvím Grálu má přivést čtenáře opět blíže k životu a zpět k Bohu.

Poselství Grálu se obrací bezprostředně k jednotlivci, bez ohledu na jeho konfesní příslušnost. Promlouvá k nejosobnějším zkušenostem jednotlivce, k jeho silným i slabým stránkám. Tak má každý čtenář možnost autorova slova objevovat ve svém vlastním životě a poznat je jako pravdivá. Pak se mohou duchovní, citem poznané prožitky spojit s rozumovými, dobře známými, věcně logickými závěry v jeden obsáhlý a ucelený obraz světa. V takovém obrazu pak

není žádné dělítko mezi viditelným bytím a velkým mimosmyslovým světem, ani žádný rozpor mezi vědou a náboženstvím.

Přednášky Poselství Grálu, umožňující poznat nevyčerpatelné vědění jejich autora, ukáží často jen stručnými slovy cestu k řešení významných životních otázek. Chtějí být, jak to říká jejich úvodní slovo, »světlem a pochodní« pro všechny lidi, hledající pravdu.

Cesta, kterou nabízí Poselství Grálu, je prostá a bez oklik. Zůstává jí vzdálena mystika nebo esoterická vyvýšenost. Zároveň však klade značné požadavky na každého člověka, který po ní chce vykročit. Požaduje nejen ochotu k samostatnému, věcnému myšlení bez předsudků, ale především také »pevné chtění k dobrému«, zahrnující úsilí »propůjčit svým myšlenkám čistotu«.

Tuto práci na sobě samém, která člověka vede k duchovní zralosti a má ho rozvinout v silnou, svobodnou osobnost, však musí každý zvládnout sám. Ulpívání na vědeckém nebo konfesním dogmatismu, zvyky opírající se jen o tradice, slepá víra stojí v protikladu ke snaze o pravé lidství, které chce Poselství Grálu podporovat.

Mnohem více však musí čtenář udělat pro to, aby se z jeho víry stalo přesvědčení. Právě tuto možnost Poselství nabízí, proto není náhodné ani pořadí jeho přednášek. Odvíjí se na základě »zákonů stvoření«, jejichž účinky každý zažívá a je jim podřízen.

Protože se však prožití a poznání vzájemně neustále ovlivňují, působí a vedou člověka stále dál, nenarazí člověk na své cestě vývoje v Poselství Grálu na rozpory a nemůže být proto s těmito třemi svazky nikdy hotov...

Werner Huemer

Kdo je Abd-ru-shin, autor Poselství Grálu?

Autor Poselství Grálu se narodil 18. dubna 1875 v Bischofswerdē poblíž Drážďan. Jeho občanské jméno znělo Oskar Ernst Bernhard. Počátkem 20. století byl mimo jiné úspěšným autorem divadelních her a cestopisů.

Své Poselství Grálu uveřejnil pod jménem Abd-ru-shin. Začal je psát po svém návratu z anglického internačního tábora, v němž byl držen v zajetí během první světové války. Probudilo se v něm hluboké přání předávat dále lidem své dalekosáhlé poznatky o smyslu života, narození a smrti, úloze člověka ve stvoření, jeho vztahu ke Stvořiteli, a tak jim ukázat cestu v duševní nouzi. Jméno Abd-ru-shin převzal ze svého předešlého pozemského života, který chápal jako přípravu pro své nynější působení.

Přednášky zařazené do Poselství Grálu vznikaly mezi lety 1923 až 1937. Ve 20. letech pořádal Abd-ru-shin také veřejné přednášky, v nichž předkládal své nové vědění o stvoření. Ve své době působily převratně a dodnes neztratily nic ze své všeobsáhlé platnosti.

Od roku 1928 žil Abd-ru-shin se svou rodinou na Vomperbergu v Tyrolsku (Rakousko). Jeho působení však bylo násilně přerušeno, když Hitler převzal moc v Rakousku; nacisté vyvlastnili mezi tím vzniklou osadu Grálu a Abd-ru-shinovi nařídili nucený pobyt v Kipsdorfu (Krušné Hory) pod neustálým dohledem gestapa. Na následky těchto opatření předčasně zemřel 6. prosince 1941.

O Abd-ru-shinovi napsal Herbert Vollmann, jeho současník: »Všichni, kdo s ním přišli do styku, byli hluboce zasaženi jeho prostou přirozeností, laskavou a zároveň ušlechtilou povahou.« A v článku mnichovských novin z roku 1933 se o Abd-ru-shinovi psalo: »Je cosi tajemného, co ho obklopuje, co hovoří z jasného, přísného a přitom laskavého pohledu jeho očí a působí jako pozdrav ze světlých výšin.«

Abd-ru-shin však byl silným odpůrcem jakéhokoliv kultu osobnosti. Chtěl, aby se pozornost jeho čtenářů soustředila na obsah jeho díla, na slovo, ne na autora. Samo Poselství Grálu, živoucí vědění, které Abd-ru-shin sestavil z jiných učeních, nýbrž je jako přesvědčení čerpal sám ze sebe, je také zároveň platným osvědčením jeho autora.

Werner Huemer

Co je to Grál?

Země je pro lidského ducha velkou školou. Zde se člověk musí vyvinout k určitému stupni vědomí, který přivedí jeho konečné od-poutání od pozemských pout a trvalý vzestup do světlých výšin až do doby, kdy jako sebe vědomý lidský duch bude moci vstoupit do ráje.

Stát se vědomým sebe sama je proces, probíhající v mnoha stupních, a s ním souvisí i přijetí mnohostranného vědění o stvoření. To však lidský duch nedokáže zvládnout v jednom pozemském životě. Musí se vracet na zem vícekrát a opakovaně se inkarnovat do lidského těla.

Často se pak lidé spolu v různých pozemských životech znovu setkávají. Někdy při setkání s tím nebo oním neznámým člověkem letmo pocítíme, že už ho dlouho známe. Podobně je to i s určitými místy nebo krajinami. Musíme si přitom uvědomit, že vývoj lidského ducha k duchovní zralosti nelze do nekonečna protahovat nebo jej kdykoliv přerušit a pak v něm opět pokračovat.

Rostlina také nikdy nepřerušuje svůj růst, aby jej kdykoliv mohla znovu obnovit, ale musí se vyvíjet stále dál ke zralosti v určité časové lhůtě, která je jí Stvořitelem stanovena.

Ve veliké pozemské škole je také lidskému duchu dána časová lhůta, v níž musí dosáhnout vrcholu svého duchovního vývoje.

A tento vrchol je zde. Je určen velkým obratem světů, který souvisí se zralostí stvoření.

S ním přichází také poslední rozšíření vědění o stvoření až k vědění *o svatém Grálu!* Jeho skutečná existence je potvrzena a vysvětlena v Poselství Grálu »Ve světle Pravdy« od Abd-ru-shina. V průběhu tisíciletí přišla zvěst o Grálu v duchovní říši dolů na zem dokonce několikrát, ale byla vždy lidským rozumem natolik zpozemštěna, že její pravý původ se stal nejasný, rozplynul se. Nemohla tak probudit v duších lidí skutečnou touhu po vyšších a čistších ideálech, kterou v sobě Grál skrývá.

Za Ježíšových časů nebyli lidé ještě tak daleko, aby mohli přijmout vědění o Grálu. Ježíš k tomu pravil: »Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.« (Jan 16,12–13). Zde nazývá Ježíš zvěstovaného Syna Člověka »Duchem pravdy«.

Člověk musí postupně přijmout myšlenku, že ne vše je zformováno jen zde na zemi, nýbrž že existují také nadpozemské oblasti, kde je vše utvořeno z látek jemnějšího a lehčího druhu.

Země je totiž nejhrubší formou již existujících nadpozemských předobrazů, které jsou mnohem dokonalejší a krásnější, než nám viditelný svět.

Svatý Grál skutečně existuje. Je to miska, nacházející se v hradu Grálu v nejvyšší duchovní říši, v prastvoření, jež hraničí s Božskou říší.

Hrad Grálu je jediným spojovacím místem mezi stvořením a Bohem, může se i říci, že je místem přenosu síly, vyzařující z Božské říše.

Od počátku stvoření proudí v pravěčném rytmu jako pulsující tep tento proud duchovní síly do stvoření k jeho obnově a trvání.

Stejně jako pulsy srdce vhánějí krev do těla, proudí obnovená duchovní síla v pravidelném intervalu jednou za rok do stvoření v *den svaté Holubice*. Je to den vylití síly skrze svatý Grál!

Také lidský duch žije z této síly, ale žel používal ji převážně k nízkým cílům. Stal se tak největším škůdcem světa.

Toto každoroční obnovení síly, kterou zvěstoval Ježíš, prožili tenkrát v nebývalém měřítku právě jeho učedníci.

Ve Zjevení Janově (Apokalypse), které je líčeno z *duchovního* pohledu, popisuje Jan obrazným jazykem mnoho dějů, míst a osobností, které se týkají Grálu. Jeho duchovní zrak viděl obrazně mocné dění, které se událo a ještě bude dít v Božské říši až dolů k nejhlubším hlubinám temnot.

Tak popisuje hrad Grálu v duchovní říši jako »chrám Boží« a »svatyni stánku svědectví v nebi« (Zj. 11,19, 15,5).

»Pramen vody živé«, o němž se zmiňuje v kapitole 21,6, je však svatý Grál!

Jakkoliv nezvyklé se může hledajícímu člověku toto nové vědění zdát, nemůže jinak, než se jím zabývat, *protože čas k tomu již dozrál!*

Nová epocha, která začala obratem světů, se vyznačuje pravým věděním o Grálu, protože lidský duch má být v pravý čas schopen vědomě a vděčně přijímat živou vodu k požehnání a radosti všech tvorů ve stvoření, proudící sílu ze svatého Grálu.

Plna zaslíbení jsou proto slova Janova zvěstování: »Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zdarma

z pramene vody živé.« (21,6) »Kdo žízni, ať přistoupí; kdo touží, ať zdarma nabere vody života« (22,17).

Kdo správně používá sílu ze svatého Grálu, tomu se otevře brána do ráje. Ten smí nést vítězný věnec života (Zj. 2,10), dar věčného trvání!

Právě nyní se nacházíme uprostřed nejdůležitějších splnění apokalypsy v Janově zvěstování: v obratu světů, ve světovém soudu!

Na to nás neodvratně upozorňují převratné, nezadržitelné události a množství nepřehlédnutelných znamení. Svět je vyvrácen ze základů vinou lidstva, trvajícím po tisíciletí, a pouze Bůh sám je schopen nastolit znovu rovnováhu.

Přes veškeré omyly a nouzi přináší Grál ze světlých výšin záchranu a pomoc.

Uprostřed všeho zla a zkázy daruje sílu k obnově a výstavbě!

Herbert Vollmann

Úvodní slovo k Poselství Grálu

K doprovodu

Rouška padá a víra se stává přesvědčením. Jen v přesvědčení je osvobození a spása!

Mluvím jen k těm, kdo vážně hledají. Ti musí být schopni a ochotni zkoumat toto věčné věčně! Náboženští fanatikové a kolísaví blouznivci nechť se raději vzdálí, neboť Pravdě škodí. Zlovolní však a nevěcní sami najdou v těchto slovech své odsouzení.

Poselství zasáhne jen ty, kdo v sobě nosí ještě jiskru Pravdy a touhu být skutečně člověkem. Všem těm bude také světlem a oporou. Vyvede je bez oklik ze všeho chaosu dnešních zmatků.

Následující Slovo nepřináší nové náboženství, nýbrž má být pochodní pro všechny vážné posluchače nebo čtenáře, aby tak našli pravou cestu, která je povede do vytoužených výšin.

Jen ten, kdo se sám pohybuje, může se dostat duchovně kupředu. Pošetilec, který k tomu používá cizích pomůcek ve formě hotových názorů, jde svou cestou jako o berlích, zatímco vlastní zdravé údy vyřadil.

Jakmile však směle použije ke vzestupu jako výzbroje všech schopností, které v něm dřímají, očekávající jeho zavolání, zužitkuje svěřenou mu hřivnu podle vůle svého Stvořitele a přemůže hradě všechny překážky, jež mu chtějí zkřížit cestu, aby ho z ní odchýlily.

Proto se probudte! Jen v přesvědčení je pravá víra, a přesvědčení vzniká jedině přísným uvažováním a zkoumáním! Stůjte jako živoucí v divuplném stvoření svého Boha!

Abd-ru-shin

Kontakty

Česká republika: Nakladatelství Integrál Brno, s.r.o.,
Nováčkova 26, 614 00 Brno.
Tel/fax 545 213 964,
www.integralbrno.cz

Nadace Hnutí Grálu,
Nováčkova 26, 614 00 Brno.
Tel/fax 545 213 964,
www.poselstvigralu.cz

Nadace Hnutí Grálu,
Velvarská 47, 160 00 Praha.
Tel/fax 224 324 625,
www.poselstvigralu.cz

Německo: Verlag der Stiftung Gralsbotschaft Stuttgart,
Schuckertstrasse 8,
D-71254 Ditzingen, BRD
www.gral.de

Obsah knihy

»Ve světle Pravdy, Poselství Grálu«

I. díl

Úvodem	Bylo jednou...!
Co hledáte?	Bloudění
Volání po pomocníku	Lidské slovo
Antikrist	Žena pozdějšího stvoření
Mravnost	Oddanost
Probudte se!	Lenost ducha
Mlčení	Pozemský člověk před svým Bohem
Vzestup	Všechno mrtvé ve stvoření má
Kult	být vzkříšeno, aby se soudilo!
Strnulost	Knihy života
Dětskost	Říše tisíce let
Cudnost	Nutné slovo
První krok	Velká kometa
Svět	Světový učitel
Hvězda betlémská	Cizinec
Boj	Záchrana! Spása!
Moderní duchověda	Řeč Páně
Nesprávné cesty	
Co odděluje dnes tak mnoho lidí od Světla?	

II. díl

Odpovědnost	Bůh
Osud	Vnitřní hlas
Stvoření člověka	Náboženství lásky
Člověk ve stvoření	Spasitel
Dědičný hřích	Tajemství zrození

Je možno radit k okultnímu školení?
Spiritismus
Připoutaný k zemi
Je pohlavní zdrženlivost duchovně prospěšná?
Myšlenkové formy
Bdí a modlí se!
Manželství
Právo dítěte vůči rodičům
Modlitba
Otčenáš
Uctívání Boha
Člověk a jeho svobodná vůle
Ideální lidé
Uvalte na něho všechnu vinu
Zločin hypnózy
Astrologie
Symbolika v lidském osudu
Věra
Pozemský majetek
Smrt
Zesnulý
Zázrak
Křest
Svatý Grál
Tajemství Lucifera
Oblasti temnoty a zavržení
Oblasti světla a ráj
Světové dění
Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem
Odloučení lidstva od vědy
Duch
Vývoj stvoření
Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!
Neposkvrněné početí a narození syna Božího

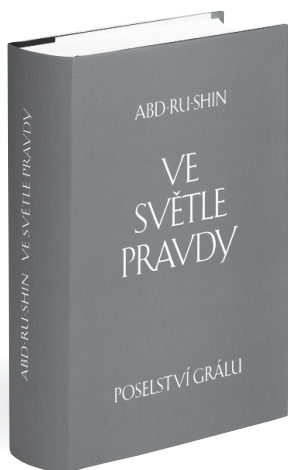
Smrt syna Božího na křížích a poslední večere
Sestup z kříže!
To je mé tělo! To je má krev!
Vzkříšení pozemského těla Kristova
Lidské smýšlení a Boží vůle v zákoně zpětného působení
Syn Člověka
Pohlavní síla a její význam pro duchovní vzestup
Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci, jediné skrze mne!
Hrubohmotnost, jemnomotnost, vyzářování, prostor a čas
Omyl jasnovidectví
Druhy jasnovidectví
V říši démonů a fantómů
Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava
Léčivý magnetismus
Žijte přítomností!
Co má člověk činit, aby mohl vejít do Božího království?
Vidíš třísku v oku bratra svého, ale břevno ve svém vlastním oku nevidíš
Boj v přírodě
Vylití Ducha svatého
Pohlaví
Může být stáří překážkou duchovního vzestupu?
Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!
Bohové – Olymp – Valhala
Lidský tvor
A tisíc let je jako jeden den!
Cit
Život

III. díl

V zemi soumraku
Hloubal
Dobrovolní mučedníci, ná-
boženští fanatikové
Boží služebníci
Instinkt zvířat
Přátelský polibek
Zkřivený nástroj
Dítě
Úkol lidského ženství
Všudypřítomnost
Kristus řekl...!
»Pohyb« zákonem stvoření
Pozemské tělo
Tajemství krve
Temperament
Pohled, člověče, jak máš putovat
stvořením, aby osudová vlákna
nepřekážela tvému vzestupu,
nýbrž aby jej podporovala!
Nový zákon
Povinnost a věrnost
Krása národů
Dokonáno jest!
Na hrubohmotné hranici
Poznávání Boha
Jméno
Bytostné
Malí bytostní
Ve hrubohmotné dílně bytostných
Duše putuje...
Žena a muž
Pokřivené duše
Duchovní vůdce člověka

Světlé nitky nad vámi!
Prakrálovna
Koloběh záření
Straňte se farizejů!
Posedlý
Proste, a bude vám dáno!
Dík
Budiž Světlo!
Bezbytočné
Vánoce
Neupadněte v pokušení!
Smysl pro rodinu
Útulný domov
Věřící ze zvyku
Pohled, co ti prospívá!
Všemoudrost
Slabé pohlaví
Zbořený most
Strážkyně plamene
Přehled stvoření
Duše
Příroda
Duchovní zárodky
Bytostné zárodky
Kruh bytostného
Praduchovní úrovně I
Praduchovní úrovně II
Praduchovní úrovně III
Praduchovní úrovně IV
Praduchovní úrovně V
Praduchovní úrovně VI
Praduchovní úrovně VII
Doslov: Jak se má Poselství přijímat

Poselství Grálu

Abd-ru-shin
Ve světle Pravdy –
Poselství Grálu

Tři díly, vydání
v jednom svazku.
1096 stran, formát A5.

Plátěná vazba, přebal.
ISBN 3-87860-234-0
Cena 690 Kč.

Pevná vazba v imitaci
kůže, pouzdro.
ISBN 978-3-87860-234-7
Cena 670 Kč.

Poselství Grálu »Ve světle Pravdy« od Abd-ru-shina (Oskar Ernst Bernhardt) je kniha přinášející vědění o celkové výstavbě stvoření. Jde o dílo přesahující rámec náboženské nebo filosofické literatury. Obrací se jasnou a srozumitelnou formou na jednotlivce bez ohledu na jeho náboženské vyznání či stupeň vzdělání. Skládá se ze 168 přednášek seřazených do tří dílů. Dosud vyšla v 17 jazycích v celkovém nákladu více než 1 milion výtisků.

